

Lord Raffles

genaamd
Raffles

Nieuwe Avonturen

DE GROTE ONBEKENDE

DE HUT VAN ARNE SVENSEN

N° 2506

WEKELIJKSE AFLEVERING

40 Cl.

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal
Uitgave van «IN DEN OUDEN WINDMOLEN», Hasselt (België)
Vandenhoudt Frans, Zomerstraat, 3, Hasselt
Voor Nederland : Roman- Boek- en Kunsthandel, Amsterdam

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

De hut van Arne Svensen

HOOFDSTUK I

DE BLOKHUT VAN ARNE SVENSEN

De zon had nauwelijks twee uren geschenen toen reeds vroeg na het middaguur die eigenaardige schemering intrad, die geen dag is, en geen nacht, en die men alleen aantreft in het hoge noorden.

Een uur geleden was de maan opgekomen, verwonderlijk groot, en bescheen met haar star, wit licht de eindeloze vlakke, die slechts in het noorden enige oneffenheden vertoonde, lage heuvels, die, evenals de vlakke, schier geheel schuif gingen onder een dik sneeuwkleed.

Over die vlakke bewoog zich een hoog beladen grote slede voort, getrokken door twaalf blijkbaar goed geoefende en aan dit werk gewende

honden.

Drie mannen gingen er op sneeuwschoenen naast, dik in hun pelsen gepakt, want de koude was zeer fel, maar daar het volkomen windstil was, was de koude dragelijk.

Deze drie reizigers waren John Raffles, Charles Brand, en hun trouwe chauffeur, James Henderson.

Enige weken tevoren waren zij uit New York vertrokken, uitsluitend met het doel, in de stille eenzaamheid van de poolstreken, te jagen op de beer, de poolvos en andere pelsdieren.

Hun tocht was echter niet zonder avonturen gebleven, en reeds had-

den zij er een achter de rug, die hun het leven had kunnen kosten.

Sedert een paar dagen echter trokken zij rustig voort, in niet al te grote dagreizen, want zij hadden geen haast, en wilden de honden niet al te zeer vermoeien. Een tent van gevoerd linnen verleende hun des nachts een veilig onderkomen, en als zij in hun met een dikke, wollen schapenvacht gevoerde slaapzakken kropen, konden zij zich zelfs behaaglijk voelen, in de nabijheid van een groot houtvuur, dat elke avond werd aangelegd.

Een paar uur geleden hadden zij de oevers van het Pelly Meer verlaten, waar zij een maaltijd van berenvlees en bonensoep alle eer hadden bewezen. Zij trokken nu op langs de oevers van de grote Vis Rivier, en gingen derhalve weer een weinig naar het Zuiden.

Van enig menselijk wezen hadden zij reeds dagenlang geen spoor gezien, met uitzondering van een twaantal manschappen van de Koninklijke Bereden Politie, die eveneens hun paarden hadden verwisseld voor een hondenslede, waarmede zij oostwaarts trokken, in de richting van de Hudson Baai.

Voor het overige — geen enkel huis of mens.

Het had de dag te voren gesneeuwd, maar het was blijven vriezen, zodat de sneeuw uitstekend was voor de slede — ofschoon de zolen van de poten der honden op een harde proef werden gesteld.

Aan hun linkerhand zagen de drie mannen door de lage heuvels heen nu en dan het ijs blinken van de rivier, die reeds dagen lang bevroren was.

Het was reeds sedert uren donker, toen de honden plotseling tekenen van onrust begonnen te geven, de snuiten omhoog staken, om de lucht op te snuiven, en een dreigend gebrom lieten horen, zonder echter op te houden met trekken.

Raffles maakte een kort, klappend geluid met de tong en hield de slede

van achter tegen, zodat deze de achterste honden niet kon raken, en alles stond in een paar tellen stil.

De stilte stond strak, als een onmetelijke stolp over de eindeloze vlakke, maar plotseling klonk een snel getik, alsof een reuzevinger tegen kristal klopte.

Het geluid klonk van de zijde van de rivier, en nu zagen zij een kleine donkere gedaante in snelle vaart het ijsdek oversteken in hun richting, op enige afstand gevolgd door nog zes of acht andere stippen, die zich even snel voortbewogen.

— Een hert! riep Brand uit.

— En wolven, voegde Raffles er laconiek aan toe. De dieren jagen achter een jonge eland aan.

Inderdaad, reeds na enige ogenblikken kon men aan het brede machtige gewei onmiddellijk een van de schoonste dieren onder het hertengeslacht herkennen.

Met grote sprongen, nu en dan uitgliddend, maar zich bliksemsnel herstellend, rende het achtervolgde dier over het ijs, bereikte de oever en verdween in de richting van een donker pijnbos op bijna een kilometer afstand, waar het dier bescherming wilde zoeken.

De wolven waren sneller dan de eland. Met iedere sprong kwamen zij een weinig dichterbij, en toen pas, nadat zij de eland voorbij waren, begonnen zij elkander te naderen.

Het uitgeputte, opgejaagde dier scheen te begrijpen dat het niet meer ontkomen kon. Het bleef plotseling staan, op ongeveer twee honderd meter van de slede, wolken adem uitstotend, wendde zich om, en wachtte met gebogen kop de uitgehongerde wolven op.

De eland vertrad de voorste wolf onder zijn hoeven, en nam er een op zijn machtig gewei, die hij wel tien meter de lucht inwierp, zodat de wolf met gebroken ribben op de harde sneeuw bleef liggen.

Maar de voorste wolven op de flanken sprongen omhoog, en snel-

ler dan de gedachte, kleefden zij aan de strot van het jonge dier, dat op de knieën doorboog, en een scherpe, bijna menselijke kreet van doodsangst deed horen.

— Maak er een einde aan, Charles, zei Raffles kortaf.

Brand bracht zijn buks aan de schouder, richtte even en schoot. De kogel trof de eland in de kop, en doodde het dier op slag, en maakte tevens een einde aan het leven van de wolf, die zijn slagstanden in de hals van zijn slachtoffer had gezet.

Een ogenblik stoven de wolven verschrikt uiteen, maar toen wierpen zij zich opnieuw op de eland, en ook op hun dode rasgenoten.

Zij boden een goed doelwit voor Brand, die een voor een de wolven neerschoot, op twee na, die de vlucht namen.

Raffles liet een kort bevel horen, de honden, wild van opwinding en strijd lust, trokken met grote vaart de slede naar de plek waar de eland gevallen was, terwijl de voorsten op de kadavers van de dode wolven aanvielen en in een oogwenk verscheurden, zodat Henderson de grootste moeite had, de dieren tot kalme te brengen.

— Wij zullen de eland op de slede laden, en de buit aan onze vriend Arne Svensen geven, zei Raffles. Een jonge eland heeft smakelijk vlees, en wie weet hoe dankbaar onze pelsjager is, voor een vers hapje.

— Is zijn huis hier ver vandaan? vroeg Henderson, die het gedode dier reeds bij het gewei had gegrepen.

— Op ongeveer een uur gaans, James. Zijn hut staat niet ver van een zijstroompje, van de grote Vis Rivier, dicht bij de pijnbossen.

— Woont hij daar het gehele jaar, mylord? vroeg de reus verwonderd.

— Dat niet, James. Zodra de winter ten einde loopt, en de pelsdieren hun fraaie vacht verliezen, raapt hij zijn voorraad huiden bijeen, laadt ze op zijn slede, en vertrekt, nog

vóór de sneeuw verdwenen is naar de dichtstbijzijnde factorij, waar hij zijn vangst moet inleveren. Dat is in zijn geval Fort Churchill, aan de Hudson-Baai.

— Maar dat is minstens zevenhonderd mijlen hier vandaan, mylord.

— Hij doet er dan ook, als alles meeloopt, drie weken over, James. Het is een hard leven, dat van de pelsjager, maar Svensen zou het voor geen ander willen ruilen. Op Fort Churchill helpt hij bij het bereiden van zijn huiden, slaat nieuwe levensmiddelenvoorraad in, en als hij daarmee klaar is, nadert de tijd weer, dat hij naar zijn blokhut moet terugkeren. Het loon is niet al te hoog, de factorij betaalt hem niets voor huiden, die ongeschikt zijn voor de handel door een schot in de flank van het dier, hij staat bloot aan duizenden gevaren, — maar hij is heer en meester op zijn gebied, en dat is hem alles waard.

Henderson had intussen de eland, die minstens twee honderd pond woog, zonder zich al te zeer in te spannen, op de slede getild, het dier werd met touwen om het gewei en de poten vastgemaakt, en de slede gleeed weg van het strijdperk, waar de sneeuw rood gekleurd was van bloed.

Na ongeveer drie kwartier bereikte men een hoog gelegen plek, van waar men een groot gedeelte van de streek kon overzien.

— Daar staat de blokhut van Arne Svensen, zei Raffles, wijzend naar een donker punt in de verte.

De hut, uit ongeschaafde boomstammen opgetrokken, stond een vijftigtal stappen van de oever ener kleine rivier, die echter thans niet te onderscheiden was van de rest van het landschap.

Een dun rookwolkje kronkelde op uit de plaatijzeren schoorsteen, zelfs op die grote afstand zichtbaar in het maanlicht. De drie mannen keken om zich heen in de witte wereld, die hen omringde. Boven de

kim, in het noorden, beefde een groenachtig, paars, gouden schijnsel, zich uitspreidend als een waaier. Het was het Noorderlicht, in zijn geheimzinnige, bijna angstwekkende schoonheid.

De slede daalde de helling af, en wel zó snel, dat Brand en Henderson krachtig moesten remmen door middel van de hefbomen, die zich aan weerszijden van de slede bevonden, en die diepe groeven sneden in de sneeuw. Het was alsof de honden de warmte van de stal roken, want zij waren bijna niet te stuiten in hun vaart.

De slede had juist de voet van de lange helling bereikt, en bevond zich reeds op geen tweehonderd meter van de blokhut, toen er aan de rechterhand van de drie mannen een geluid klonk als een felle zweepslag.

— Liggen! Naast de slede! riep Raffles onmiddellijk. Ik geloof waarachtig, dat er op ons geschoten wordt!

De honden stonden instinctmatig stil, en legden zich plat op hun buik.

Toen Raffles even voorzichtig het hoofd oplichtte, zag hij tegenover zich een reeks heuvels, of, beter gezegd, een rij geweldig grote rotsblokken, op een grillige wijze opeengestapeld, die hier en daar grote holten vertoonden, die zich voordeden als zwarte gaten in het wit van de sneeuw.

— Van uit een dier hopen moet er op ons zijn geschoten, zei hij. Met welk doel is mij onbegrijpelijk.

— Zou het een vergissing geweest zijn, mylord? vroeg Henderson, die zijn revolver uit zijn holster had genomen.

— Het is mogelijk — en ik hoop

het, James, antwoordde Raffles.

Op hetzelfde ogenblik echter werden zijn woorden gelogenstraft.

Weer klonk er zulk een droge, felle zweepslag, en een van de twee achterste honden jankte oorverschurend, maakte een luchtsprong, viel neer, en bleef liggen.

Een derde kogel drong in het dode lichaam van de eland.

— Wij moeten in de blokhut zien te komen, vóór die onzichtbare schutters daarginds al onze honden neerleggen! riep Raffles. Kun je het gedode dier uit het gareel lossnijden, Charles?

Het was een gevaarlijk werkje, maar Brand begreep, dat het moest geschieden, of zij waren allen verloren.

Hij trok zijn jachtmes uit de schede, sneed snel de trekriem van de dode hond door, en sleepte het dier terzijde.

Een striem met de zweep deed de dieren overeind vliegen, en in woeste vaart ging het op de hut toe.

Zij bereikten de achterzijde van het blokhuis, veilig nu voor het geveervuur, en op hetzelfde ogenblik vloog er een luik van een raam aan de achterzijde open, een baardig gelaat vertoonde zich, een kreet van verrassing weerklonk, een deur werd opengetrokken, en een man met een geweer in de hand, niet veel kleiner dan Henderson, riep met bewogen stem, Raffles de hand toestekend:

— Gij zijt door de hemel gezonden, Lord Palmhurst! wees welkom — al zijn het ook kogels die u begroeten. Kom gauw binnen — gij alleen zult mij en mijn vrouw kunnen redden.

HOOFDSTUK II

EEN PATIENTE

Raffles en zijn twee metgezellen haastten zich aan dat verzoek te voldoen.

De slede werd, onder dekking van het blokhuis, uitgespannen, en de honden werden de aangrenzende stal ingejaagd, zonder zich er om te bekommeren of er een vechtpartij zou uitbreken met de honden die aan Arne Svensen toebehoorden.

Daarna gingen de mannen op hun beurt vlug naar binnen, voorafgegaan door Svensen, die zich direct opstelde achter een smalle spleet naast een der ramen, waardoor de loop van zijn repeteergeweer stak.

Het eerste wat Raffles zag was de brede rustbank, die in deze hutten ook dienst doen als bed, en waarop de jonge vrouw van de pelsjager lag uitgestrekt, met een doek om het hoofd, die enigszins met bloed bevlekt was. Zij had een hoogrode kleur en van koorts schitterende ogen.

Raffles zette onmiddellijk zijn geweer in een hoek, er op vertrouwen de, dat de dikke boomstammen, waaruit de hut was opgetrokken, en die meer dan een voet in doorsnede hadden, geen kogels zouden doorlaten, en trad toe op de vrouw.

Hij vatte haar hand, die heet was en klam aanvoelde, keek haar in de ogen, en wendde zich toen tot Svensen met de korte vraag:

— Is Eline gewond, Arne?

— Ja, mylord, gisteren, antwoordde de man, met een gebaar van wanhoop de handen ten hemel heffend. Het toeval wilde, dat een kogel juist door het schietgat drong, en zij kreeg een schampschot aan het hoofd. Zij trachtte het bloed te stelpen met een zakdoek, maar er is zeker infectie bij gekomen en zij kreeg koorts. Maar helaas, ik kon haar niet helpen — de kinine was op, en andere koortswerende middelen heb ik niet. Om 's hemelswil, mylord, kunt gij haar niet helpen? Een uur geleden nog heeft zij geijld.

— De kinine Charles, zei Raffles eenvoudig.

Brand ging de achterdeur weer uit, die op de rivier uitzag. Hij maakte haastig de blikken verbandtrommel van de slede los, die met een dik zeildoek was overdekt, kwam vlug weer binnen, opende de trommel, en reikte Raffles zwiingend het doosje met kininepoeders aan.

Het kostte Raffles enige moeite de gewonde vrouw het geneesmiddel toe te dienen, want zij scheen niet eens meer besef te hebben van haar omgeving.

Met zijn gewone bedaardheid en handigheid, maakte Raffles het verband los, wies de wonde zorgvuldig uit, nam wat pluksel en een rolletje

verbandlinnen uit de verbandtrommel en legde een nieuw verband.

Raffles overtuigde zich er van, dat de patiënte gemakkelijk lag en vroeg toen:

— Wil je me nu eens vertellen wat er eigenlijk aan de hand is, Arne? Wat zijn dat voor lui, die daar achter die heuvels aan het schieten zijn als gekken?

— Hierom, antwoordde Svensen kortaf, met een wrang lachje wijzend naar een houten kistje, met ijzeren banden beslagen en voorzien van een stevig slot, dat onder de tafel op de vloer stond.

— Wat is dat? vroeg Brand verbaasd.

— Een schatkist, als u het zo noemen wilt, mijnheer Brand, antwoordde Svensen. Het zit vol met goud en waardepapieren. Gij zoudt dat hier niet verwacht hebben, niet waar? Nu, ik ook niet. De factorij heeft mij steeds behoorlijk betaald — maar rijk zou ik er nooit van geworden zijn, en in dat kistje moet bijna vijftig duizend dollars zitten.

— Je weet dus niet het juiste bedrag? vroeg Raffles, hoe langer hoe verbaasder.

— Neen mylord, want ik ontving het kistje gesloten.

— Van wie?

— Van de leider van een kleine expeditie, die op weg is om opmetingen te doen en andere onderzoekingen aan de kust van Victorialand.

— Een expeditie? Geleerden dus? vroeg Raffles verwonderd.

— Dat moet wel zo zijn. Zij waren met hun vijven. Zij zeiden dat zij van mij gehoord hadden, het geld niet wilden meenemen in verband met de gevaren, die aan hun tocht verbonden zijn, en vroegen of ik het voor hen wilde bewaren, totdat zij zouden terugkeren, en het terugvragen. De lui die ons nu sedert eergisternacht belegeren, moeten daarachter zijn gekomen, en dit is nu hun manier om het mij toevertrouwde geld in handen te krijgen.

— Ken je ze? vroeg Raffles, die

vol aandacht had geluisterd.

— Neen, — maar het is go goed als zeker dat Owen Hicks er bij is, en waar Peggy Redhair is, daar kun je stellig ook haar vriend Hicks vinden. Dat rode haar van die meid, waaraan zij haar bijnaam te danken heeft, kun je op een mijl afstand al tegen de sneeuw zien afsteken.

— Hoe weet je, dat het hun om dat geld te doen is?

— Zij zijn eergisternacht op de deur komen kloppen. Ik doe uit beginsel 's nachts nooit open, tenzij ik zeker weet, met mensen te doen te hebben, die hulp behoeven. Ik vroeg wat zij wilden, die daar buiten stonden, en ik kreeg ten antwoord, dat zij reizigers waren die waren verdwaald, en die alleen maar wilden binnen gelaten worden, om zich een weinig te warmen.

— Dus je hebt ze niet binnen gelaten?

— Neen, mylord. U ziet daar die spleet, die ik nu als schietgat gebruik, niet waar? Naast de deur is er nog zo een. Ik kan ze beide sluiten met een houten wig of keg, die er juist in past. Ik nam een van die stukken hout uit het gat naast de deur, waarvoor zij stonden, en kon hen zien in het maanlicht. Beiden hadden een revolver in de hand, en ik hoorde hen met elkander fluisteren. Ik sloot de spleet weer en riep dat zij er niet in kwamen. Toen kwam de aap uit de mouw; zij vloekten als bezetenen, en eisten dat het kistje met goud, dat ik in mijn bezit had, binnen twee uur aan de zoom van het bos moest zijn neergezet. Toen waren zij zo onverstandig, tweemaal door het hout van de deur te schieten, en ik was zo dom, met een enkel schot te antwoorden, maar dat moet hebben doel getroffen, want ik hoorde een kreet, een vloek — en toen ik weer door de spleet keek, zag ik een van die kerels op zijn rug liggen, met een rond gaatje precies in het midden van zijn voorhoofd, terwijl de andere zich snel uit de voeten maakte.

— En wat toen? Zijn zij toen onmiddellijk begonnen te schieten? vroeg Raffles.

— Onmiddellijk, mylord. Het is een groot geluk, dat zij van de rivierzijde af niets kunnen doen, want daar is geen enkele plek, dicht bij gelegen dan op een kilometer afstand, waar zij zich veilig hadden kunnen nestelen. Van de drempel van mijn deur af kan ik de gehele vlakte bestrijken. Maar des te erger werd het van de zijde van de boszoom. Gij moet de rotsen daar hebben gezien? In een van die holten moeten zij zitten, maar het is onmogelijk na te gaan, in welke. Ik heb de hele nacht op de loer gelegen.

— Maar — heb je dan niet geslapen?

— Dat durfde ik niet. Zij hadden mij des nachts kunnen overvallen — misschien mijn huis in brand hebben kunnen steken.

— Maar dan moet je nu volkomen uitgeput zijn, Arne! riep Brand uit.

Inderdaad had de pelsjager klaarblijkelijk de grootste moeite om zijn ogen open te houden. Raffles legde zijn beide handen op de brede schouders van Svensen, en zei:

— Tracht nu onmiddellijk wat te slapen. Wij kunnen dit zaakje gemakkelijk klaren. Zij zullen een bestorming nu niet wagen, nu zij gezien hebben, dat je versterking hebt gekregen.

— Ik kan niet slapen, zolang ik niet zeker weet, dat Eline buiten gevaar is.

Raffles wierp een blik op het geelaat van de vrouw, die nu scheen te sluimeren, voelde haar de pols, luisterde een ogenblik naar de ademhaling, en zei toen:

— Je kunt gerust zijn, Arne. Reeds doet de invloed van de kinine zich gelden. Ik zal de wonde nog eens verbinden, en je zult zien dat je vrouw morgen zóveel beter is, dat zij misschien kan opstaan.

— Voor die woorden moge God u zegenen, mylord, zei Arne bewo-

gen.

Nu pas scheen de uitputting van die twee dagen vol spanning en zonder slaap, vat te krijgen op zijn krachtig lichaam. Nog vóór hij goed en wel zich had uitgestrekt op een stapel dierenvellen, vielen zijn ogen al dicht. Brand trok hem zijn zware knielaarzen uit en spreidde een deken over hem heen. Intussen had Henderson door het schietgat het oog gehouden op de bergwand, maar niets verdachts kunnen ontdekken.

— Wat kan dat voor een expeditie zijn, waar Arne het over had, Edward? zo wendde Brand zich tot Raffles.

Deze haalde de schouders op, en zei:

— Ik weet er net zo min iets van als jij. Dat zulk een expeditie geld bij zich heeft, is overigens volstrekt niet vreemd, en het is ook begrijpelijk, dat zij er zich, nu het einddoel bijna bereikt is, maar de moeilijkheden van de reis toenemen, van heeft willen ontdoen. Maar wààr moesten zij het laten? Iedereen echter kent Arne Svensen als een eerlijk, betrouwbaar man, en dus dachten zij direct aan hem.

Raffles had nauwelijks uitgesproken of er kraakte een schot, en de zoveelste kogel drong tot op de helft in het harde, taaie hout, waaruit de blokhut was opgetrokken.

— Nu heb ik de vlam van het schot gezien, mijnheer Brand! riep Henderson opgewonden uit. Het werd daarboven gelost, dicht onder de bovenkant van die spitse heuvel, die er uit ziet als een bisschopsmijter.

Brand haalde zijn nachtkijker te voorschijn en na enig zoeken vond hij inderdaad een rots van de eigenaardige vorm, die Henderson genoemd had. De heuvel was aan de zijde, die naar het huis gekeerd was, tamelijk steil, zodat de sneeuw bijna nergens op de helling was blijven liggen.

In het eerst kon hij volstrekt niets onderscheiden, maar na enige tijd

meende hij op de plek die Henderson hem had aangewezen, nu en dan iets te zien glanzen, als een geweerloop, die door de maan beschenen wordt.

Hij nam zijn karabijn, stak de loop door de spleet, richtte zorgvuldig en drukte af.

Als antwoord kwam er eerst een luide kreet, aanstonds gevolgd door een woedend snelvuur, dat als een doffe hagel smoorde in de dikke boomstammen, waarvan de muren van de hut waren opgetrokken.

Svensen op zijn bed bewoog zich even, maar werd niet wakker. Ook de vrouw sliep rustig door, ofschoon

ook zij zich even had bewogen.

— Ik geloof dat je schot raak was, Charles, maar hierbij moeten wij het laten. Wij zullen nu om de beurt waken, en slapen.

Na wat brood met kaas gegeten te hebben, wierpen Raffles en Henderson zich op een stapel dierenhuiden, terwijl Brand de wacht bleef houden. Het duurde maar enkele ogenblikken of hun geregelde ademhaling bewees hem, dat ook zij sliepen.

Het vuren van de overzijde had opgehouden, en een zware geheimzinnige stilte viel tenslotte over dit afgezonderde uithoekje van de aarde.

HOOFDSTUK III

BRANDENDE PIJLEN

Er werd die nacht verder niets gehoord, behalve het knappen van het hout in de primitieve haard, het verre gehuil van een troep wolven, en ook wel de doffe knallen van het kruierende ijs, daar, waar het zich nog niet had kunnen vastzetten door de snelle stroming van de rivier.

Achtereenvolgens hadden de drie mannen elkander afgelost, en het was bijna negen uur en helder dag, voor Brand, die het laatst was gaan slapen, de ogen opsloeg, ze even uitwreef, rondkeek en enige moeite scheen te hebben, aanstonds weer de nieuwe toestand te kunnen realiseren.

Zijn eerste blik gold als steeds Raffles, die voor de smalle spleet geknield lag, toen keek hij naar Henderson, die bij het vuur bezig was voor het ontbijt te zorgen, te oordelen naar de geur, die uit die hoek opsteeg, en toen vestigden zijn ogen zich op de man en de vrouw, die daar zo stil en roerloos neerlagen. Hij zag bij het nog altijd flauwe licht van de olielamp, die moest blijven branden, omdat de luiken gesloten waren, dat de vrouw veel beter was dan de dag tevoren. De fel rode koortsblos was verdwenen, de ademhaling was regelmatig, en Arne Svensen sliep nu al negen uren aan één stuk, en zou zeker geheel uitgerust ontwaken.

Iedereen wilde gaarne naar buiten, maar ook wist iedereen dat een enkele stap in de witte wereld daar buiten onherroepelijk de dood kon betekenen.

— Wel, wat is er voor nieuws on-

der de zon? vroeg Brand laconiek, na dit alles in zich te hebben opgenomen.

— Wel — alles bij het oude, vrees ik, amice.

— Zij zijn er dus nog?

— Ja, jammer genoeg. Daareven heb ik achter een dier lage heuvels rook zien opstijgen.

— Maar waarom zouden die rotkerels het niet opgeven? riep Henderson, woedend zijn vuisten ballend.

— Ik vrees dat zij het heel wat langer zullen kunnen uithouden dan wij, James, zei Raffles op ernstige toon, want zij kunnen zich voedsel in overvloed aanschaffen; wij hebben niets anders dan onze voorraad, en die is niet zo héél groot.

Er is nog iets anders, James, van bijna even ernstige aard. Wij hebben thans nog een flinke voorraad munitie, maar eindelijk moet die toch uitgeput raken.

— Hoe kan hij uitgeput raken, mylord, als wij die schurken niet te zien krijgen en niets hebben om op te schieten? riep Henderson op een toon van wanhoop.

— Jawel, nu nog niet, maar dat kon wel eens veranderen, James — en als ik mij niet vergis, dan staat dat direct te gebeuren, zei Raffles. Kijk daar eens, Charles.

Brand bracht snel het oog voor de sleuf naast het raam, welke uitzicht gaf op de reeks lage heuvels, maar aanvankelijk zag hij niets bijzonders.

Toen echter maakte zich, in de insnijding tussen twee der heuvels

een donker gevaarte uit de omgeving los, hetwelk langzaam scheen te bewegen.

Het kroop als het ware voort tussen de twee rotsen, tot de helft opgevuld met sneeuw; het zwarte ding werd langzamerhand groter, en ook duidelijker zichtbaar.

Brand had de kijker voor de ogen gebracht, en riep na een ogenblik:

— Maar — dat ding lijkt op een tank, op een oorlogstank!

— Inderdaad Charles, daar lijkt het veel op, maar het is er toch geen — en dat is maar heel gelukkig voor ons, al is het zo nog ernstig genoeg. Het is eenvoudig een grote slede, beladen met zware boomstammen, die er dwars zijn op gestapeld, tot bijna anderhalve meter hoogte.

Henderson, die ook een blik naar buiten had geworpen, riep:

— Zij gebruiken daar een glijden-de borstwering, van wel een meter dikte, waardoor zelfs de kogels van mijnheer Brand niet heen kunnen dringen. En er is geen mens te zien!

— Geen wonder, James, zei Raffles, achter die tank, zoals mijnheer Brand die slee noemde, kunnen zich gemakkelijk tien personen verbergen, als zij zich een weinig bukken. Daarachter duwen zij die slee voort, zonder dat het hun veel inspanning kost, want zoals je ziet, helt de vlakke heel zacht naar onze richting; zij moeten het gevaarte zelfs beletten, al te snel omlaag te glijden, en houden het waarschijnlijk met touwen tegen. Ik moet erkennen dat het slim bedacht is, en ik hoop maar dat die slimheid door ons niet te duur betaald zal worden.

Er viel niet aan te twifelen, de slede had zich reeds vrijgemaakt van de heuvels, en kwam heel langzaam maar zeker in de richting van het huis. Brand loste tweemaal een schot door het schietgat, maar de kogels konden niet door de laag boomstammen heendringen, en Raffles zei dan ook kortaf:

— Spaar je munitie, Charles. Je ziet dat je schoten geen uitwerking

hebben.

Reeds bij het eerste schot was Arne Svensen met een schok over-eind gekomen. Zijn eerste blik gold zijn vrouw, die zich onrustig bewoog, en toen vroeg hij op gedempte toon:

— Wat is er aan de hand, mylord?

— Kijk zelf maar, Arne. Wat denk je daar van?

De pelsjager keek door het schietgat, en zei, de wenkbrauwen fronsend:

— Eerlijk gezegd had ik dat al eerder verwacht. Dat is een list, die zij moeten hebben afgekeken van de Indianen. Als wij er niet in slagen, om die slede tot staan te brengen vóór zij ons tot op vijftig meter genaderd zijn, dan zijn wij verloren, vrees ik.

— Maar zodra er zich een vertoont om te schieten, leg ik hem neer! riep Brand uit.

— Zij zullen niet schieten — tenminste niet met kogels, mijnheer Brand, zei de pelsjager hoofschuddend.

— Niet met kogels? Waarmee dan?

— Met pijlen, mijnheer Brand.

— Met pijlen? riep Henderson minachtend. En daar zouden wij bang voor zijn?

— Wij hebben er alle reden toe, James, zei de pelsjager op doffe toon, want als zij doen wat ik denk dat zij zullen doen, dan zullen zij om de pijlpunt een bundel brandend vlas wikkelen. Zij richten die pijlen op het dak. Gij zult mij voor ogen willen houden dat er op het dak een dertig centimeter sneeuw ligt, en dat het eerste kwartier die brandende pijlen geen schade zullen aanrichten. Maar de brandende olie, waarin die pijlpunten gedoopt zijn, zal de sneeuw doen smelten, en dan komt het hout aan de beurt.

Er waren nog geen vijf minuten verlopen toen duidelijk bleek, dat Svensen volkomen op de hoogte was van de strijdwijze zijner tegenstanders.

De slede was tot stilstand gekomen op nauwelijks tachtig meter van het huis, en meteen kwam een pijl aansnorren. Die pijl werd onmiddellijk gevolgd door een tweede, en deze viel niet op het dak, maar bleef aan de voorzijde van het huis even onder de dakrand steken, op een plek, waar men de pijl onmogelijk kon bereiken.

De mannen keken elkander zwijgend aan.

Dit was iets, waartegen afweer niet mogelijk scheen. Brand, met zijn buks in de hand, had door de smalle kier naast het met dikke planken gesloten venster gekeken, maar had niets gezien van de boogschutter, die natuurlijk in gebukte houding, veilig achter de muur van hout, zijn boog gespannen, en de brandende pijl naar zijn doel gezonden had.

— Zullen wij ons hier laten roosteren, mylord? riep Henderson. Moeten wij die schurken niet een lesje geven, of als dat onmogelijk is, kunnen wij dan het huis niet tersluiks verlaten aan de rivierzijde?

— Wij zouden het kunnen verlaten, — James, — maar wij zouden er niets mee opschieten, antwoordde Raffles hoofdschuddend. Zij zouden het natuurlijk merken, en op die open vlakte zouden wij weerloos aan hun kogels zijn blootgesteld.

Met angstaanjagende regelmaat bleven de pijlen met het brandende vlas op het houten huis regenen, en er was nog geen kwartier verlopen of een zacht knetteren en een dunne rook bewees, dat het vlam had gevat.

— Maar is er dan geen middel om het vuur te blussen? riep Brand, dol van woede bij de gedachte, dat hij hier weerloos, als het ware gebraden zou worden.

— Kunnen wij geen uitval doen? riep Brand hees. Alles is toch beter dan ons hier te laten verbranden!

— Ik zal de honden aanspannen, en wij moeten vluchten, zei Svensen, met opengeklemden tanden. Ik

zal het kistje meenemen. In hun handen laat ik het in geen geval terecht komen; — nog liever verbrand ik het.

Hij wilde reeds door het lage scheidingsdeurtje de stal binnen gaan, waar zich de honden en de sleden bevonden, toen er daar buiten plotseling enige schoten kraakten, van een andere klank dan die tot dusverre gelost waren. Brand hoorde onmiddellijk dat er geschoten werd met een rijkswapen.

Hij bukte zich voor de spleet, en slaakte een kreet van opwinding en vreugde:

— De bereden politie!

Raffles bracht op zijn beurt zijn oog voor de smalle opening, en zag inderdaad op een paar honderd meter afstand en rechts van de hut achter een lage heuvel, de twee mannen, in hun pelzen en bontmutsen, die hij de dag tevoren reeds ontmoet had.

Hun positie was zodanig dat zij de bandieten achter hun slede, in de flank konden aanvallen, hetgeen zij misschien niet direct gedaan zouden hebben, daar zij niet met zekerheid konden weten wat er gaande was, als een paar van de aanvallers niet zo onverstandig was geweest, onmiddellijk op hen te vuren, zodra zij de uitmonsteringsstukken herkend hadden, die de bereden politie ook des winters moet dragen.

De schoten van de politie schenen een ware paniek te veroorzaken. Men hoorde schreeuwen, de slede met de boomstammen kwam in beweging, maar nu in achterwaartse richting, het vuren verdubbelde in kracht, en toen de slede twintig meter achteruit was gegaan, stond zij dwars op de weg stil, en lagen er drie lijken op de sneeuw uitgestrekt. Een vierde man die alléén de slede niet verder had kunnen krijgen, had zijn geweer weggegooid, en stond met de handen omhoog, het gelaat naar de politiemannen gewend, bereid om zich over te geven.

HOOFDSTUK IV

EEN ARRESTATIE

Niet zodra hadden de bewoners van het blokhuis de toedracht begrepen, of de mannen stormden het huis uit, en wierpen handen vol sneeuw naar de plek waar de houten wand reeds schroeide. Het was hoog tijd, want een paar minuten later zouden de vlammen zeker zijn uitgeslagen.

Er klonken nog enkele schoten van de kant van het rotsgebergte, en toen werd het ook dààr stil. Naar alle waarschijnlijkheid waren de weinige daar overlevende bandieten op de vlucht geslagen, zodra zij bemerkten dat zij het tegen deze overmacht niet zouden kunnen bolwerken.

Zodra hij wist dat hij zijn huis als gered kon beschouwen, begaf Svensen zich met Raffles naar de roerloze lichamen, maar met zijn revolver klaar tot schieten, want hij kende de verraderlijke gewoonten van het gespuis, dat, zelfs soms dodelijk gewond, nog de kracht vindt, om een wapen te verbergen, en een laatste schot op de tegenstander af te vuren.

Daarvoor was hier echter geen vrees, want twee van de mannen waren in het hoofd geraakt en dood, en de derde kon ieder ogenblik de geest geven. Hij had een kogel door de long, en als hij sprak kwam het bloed in golven uit zijn mond.

De politie was bijna even snel ter plaatse. Het waren twee stoere, krachtige, en geharde mannen, bestand tegen allerlei ontberingen. Een hunner begon met de man, die zijn handen had opgestoken, zonder iets te zeggen te boeien, en hem zijn revolver en zijn jachtmes af te nemen. Toen stapte hij op de stille lichamen toe, wierp een blik in de gezichten, keek Raffles en Svensen beurtelings aan, en zei afgemeten :

— Dat is goed afgelopen, Svensen. Een heel bloedbad, man. Die daar heeft ook geen kwartier meer te leven. We zullen hem naar je hut brengen. Is je vrouw er goed afgekomen ?

— Gewond, antwoordde de pelsjager kortaf. Ze had zware koorts... infectie bijgekomen... maar deze man, een vriend van mij, die een toevlucht bij mij had gezocht, had kine bij zich.

De politiemann knikte, en vroeg :

— Je wilt hem toch wel opnemen, Svensen ?

— Ga je gang, Harrow, antwoordde de pelsjager. Ik wil niet dat ze van mij kunnen zeggen, dat ik een vijand in de sneeuw heb laten creperen, als ik het verhinderen kon.

De stervende werd opgenomen, en de twee politiemannen, Harrow en Snipe, droegen hem naar het blokhuis, waar hij werd neergelegd op

een snel door Henderson in gereedheid gebracht rustbed van dekens en dierenvelen.

Raffles had reeds direct gezien, dat de man niet te redden was. Menselijke hulp kon hier niet meer baten.

Harrow was op de vrouw toegetreten, en vroeg vriendelijk:

— Hoe gaat het er nu mee, Eline? Hebben ze je erg geraakt?

— Het kan wel schikken! antwoordde zij met een glimlach. Onze gast heeft mijn wond verzorgd en kinine laten slikken, en nu gaat het wel weer. Schenk hun een glas rum in, Arne, als je het te missen hebt. Ik geloof dat jullie ons een grote dienst bewezen hebt. Als je een kwartier later was gekomen, Harrow, was het huis een laaiende fakkel geweest. Hoe kom je hier in deze buurt?

— Onderzoek! antwoordde Harrow kortaf. En misschien kunnen jullie mij daarbij wel helpen. Snipe, ga de slede en de honden halen. En waar is die kerel, die we gesnapt hebben?

— Het is Owen Hicks.

— Is het waarachtig? vroeg Harrow grinnikend. Dat is dan een mooie vangst. Jammer dat wij zijn meid, Rooje Peggy ook niet meteen hebben kunnen vangen. Waar Owen is, daar kan zij niet ver zijn. Waar is hij?

— Ik heb hem in de stal opgesloten. Hij kan er onmogelijk uit, behalve door die deur daar.

Snipe wees op het gesloten tussendeurtje, waarachter men de honden hoorde grommen, en ging toen naar buiten, om de slede met toebehoren te gaan halen.

Harrow had intussen zijn ogen weer op Raffles gevestigd, en zei:

— Ik geloof dat ik mijnheer gisteren ook al eens ontmoet heb?

— U behoeft het niet te geloven... het is zo, antwoordde Raffles glimlachend.

Raffles verhaalde nu in korte trekken wat er gebeurd was, en hoe

hij nog juist bijtijds was gekomen, om zijn vriend Svensen en diens vrouw te redden.

Toen Snipe weer was binnengekomen, na de slede met de honden achter het huis te hebben verzorgd, zei Harrow:

— Zoals ik zeg, we zijn op patrouille. Het betreft een eigenaardig geval. Je moet weten, dat er hier ergens een rare troep moet rondzwerven, zogenaamde geleerden, die een beetje getikt zijn, denk ik, want ze beweren dat Victorialand zich zal losscheuren van het vasteland. Nu, dat moeten zij weten. Nu hadden die mensen een hele hoop geld bij zich, de leider van de expeditie zegt, zo iets van vijftig duizend dollar, zo maar in een houten kistje, en...

Hij zweeg plotseling, en hield de ogen strak gevestigd op een voorwerp in een der hoeken van het vertrek, stond langzaam op, ging er naar toe, en bukte zich.

Toen hij zich weer oprichtte, en Svensen aankeek lag er niet alleen een verwonderde uitdrukking op zijn gezicht, maar ook iets van argwaan.

— Dat is vreemd, Svensen, zei hij, dat moet ik zeggen. Dat kistje, waarover ik het had, — daar staat het. De beschrijving komt nauwkeurig overeen. Met ijzer beslagen, en met zwarte schablonenletters beschilderd. Hoe komt dat kistje hier, Svensen?

— Dat kistje is mij toevertrouwd om te bewaren, zei de pelsjager.

— Door wie?

— Door de expeditie, waarover je het zoëven had.

— Dat is eigenaardig — want de leider van die expeditie heeft een klacht ingediend, dat het kistje hem een week geleden ontstolen is, zo wat tien mijl hier vandaan, op de hoek van het Wolvenbos.

— Wat denk je er eigenlijk van Harrow? vroeg Svensen.

— Ik weet niet wat ik er van moet denken, zei de politiemann op schampere toon, zijn brede schouders op-

halend. De vent, die daar ligt, was bij de lui, die je het kistje hebben willen afnemen. Maar zeg mij eens, hoe die expeditie er zowat uit zag; uit hoeveel leden bestond ze?

— Uit vijf mannen.

— Wie deed het woord?

— Een grote man, van een jaar of vijftig, met een sneeuwbril op, grijs haar, en een grijs baardje. Hij zal wel gauw terugkomen, want hij zei dat ik het kistje hoogstens een week zou behoeven te bewaren.

Harrow keek Svensen een ogenblik aan, schudde het hoofd, en zei:

— Luister eens, Svensen. Die expeditie bestaat uit twaalf leden, en niet uit vijf. Het zijn niet enkel mannen, want er zijn drie vrouwen bij. En de aanvoerder is niet een man met grijs haar en een baardje, maar een dikke schommel van een vrouw, hoogleraar weet ik veel waar, en in weet ik veel wat — ik geloof delfstofkunde.

Het bleef geruime tijd stil, en toen was Eline de eerste die sprak.

Haar ogen flikkerden, en haar stem trilde van ingehouden woede toen ze uitbarstte:

— Ik begrijp niets van je, Harrow! Wat mijn man zegt is de volle waarheid. Ik heb de leider van de expeditie zelf gezien. Ik heb gezien hoe hij het kistje aan Arne ter hand stelde. Je maakt je belachelijk.

Maar Harrow's gelaat stond ernstig en strak, toen hij het zware kistje van de grond tilde, het om en om draaide, zich overtuigde, dat het nog gesloten was, het heen en weer bewoog, zodat de inhoud rammelde, en toen op stugge toon zei:

— Luister eens, Svensen, je moet nu zelf begrijpen wat mijn plicht is. Ik ken je nu al drie jaren, wat je hier in het noorden dan kennen noemt, waar we elkaar eens in de maand zien, en — ik heb je altijd voor een eerlijke kerel gehouden. Maar alles getuigt tegen je. Je geeft een beschrijving van die expeditie, die kant noch wal raakt, dat kistje is werkelijk gestolen, en niet in

bewaring gegeven, zo zeker als een huis, want die dikke madam die het zaakje leidt, is zich persoonlijk bij de commissaris komen beklagen, en ik heb haar gezien en gesproken. Nu vind ik dat kistje hier terug. Hier, alsjeblieft, — zie je die J. en die C.? Dat zijn haar initialen — ze heet Joan Coolidge.

— Familie van de vroegere president der Verenigde Staten? vroeg Raffles op zijn beminnelijkste toon.

— Een achterlicht, mijnheer, als u het weten wilt, antwoordde Harrow kortaf.

— Ik meen van de dame gehoord te hebben, ging Raffles, steeds even beleefd, voort. Men houdt haar in Londen voor een ongevaarlijke dwaas, die haar geld weggooit aan onzinnige, zogenaamd wetenschappelijke expedities. Zo is zij, bij voorbeeld, een jaar geleden naar het hartje van Afrika getrokken, want men had haar verteld, dat daar, op nog geen vijftien kilometer afstand van Tomboektoe een volkomen bewaard gebleven oud Egyptische stad bestond, met niet minder dan 700.000 inwoners.

— Mijnheer, daar heb ik niets mee te maken, zei Harrow koel. Waar ik mee te maken heb is het feit, dat die dame een klacht heeft ingediend, dat haar een kistje ontstolen is, hetwelk zij nauwkeurig kon beschrijven, en dat ik in het blokhuis van Arne Svensen terug vindt. Dienovereenkomstig moet ik handelen, omdat ik mijn plicht heb te doen, en niets anders. Ben je van plan kalm mee te gaan, Svensen?

— Mee te gaan? herhaalde de pelsjager toonloos, met een bezorgde blik op zijn vrouw, die doodsbleck op haar rustbed was teruggevallen.

Harrow knikte zwijgend. Het was duidelijk op zijn gelaat te lezen, dat het hem ditmaal moeite kostte, zijn plicht te doen, maar toch aarzelde hij niet.

Raffles zag in, dat de omstandigheden tegen de ongelukkige pels-

jager samenspannen. Het is waar, dat hij zich verdedigd had tegen de bandieten, die hem het kistje wilden ontroven, maar ook dat kon niet in zijn voordeel spreken, want als hij het inderdaad gestolen had, zou hij het evengoed verdedigd hebben, als wanneer het hem inderdaad was toevertrouwd. Voor Raffles zelf bestond er geen spoor van twijfel of Svensen had de waarheid gesproken, en werkelijk in de mening verkeerd, dat hij te doen had met een wetenschappelijke expeditie. Zijn rondborstigheid en eerlijkheid plus een zekere naïviteit hadden het volstrekt niets bijzonders gevonden, dat een vreemde hem, de alom bekende pelsjager, in dienst van een grote factorij, zulk een grote geldwaarde toevertrouwde.

Een politiemann echter moest dat wel anders inzien. Een politiemann is uit de aard van zijn beroep wantrouwend en argwanend — en nogmaals — alles pleitte tegen de pelsjager.

Svensen wendde zich tot Raffles, en zei op zachte toon:

— Er is niets aan te doen, mylord, als u hier langer gewoond had zoudt u dit beter begrijpen, maar — mijn arme vrouw. Zij is nog lang niet hersteld...

— Stel je daaromtrent gerust, Arne, zei Raffles, zijn handen op de schouders van de pelsjager leggend. De wond is zo goed als geheeld, de koorts is verdwenen, en je vrouw is alleen nog wat zwak door bloedverlies — maar overmorgen zal zij volkomen hersteld zijn, en dan zal ons eerste werk zijn, deze dwaze vergissing goed te maken, die deze heren hier op dit ogenblik begaan.

Raffles had deze woorden zo luid uitgesproken, dat Harrow en Snipe ze wel moesten horen. Eerstgenoemde keek Raffles niet erg vriendelijk aan, en bromde:

— Als het inderdaad een vergissing is, sir, wat ik zelf van harte hoop, dan zal ik er rond voor uitkomen, en dan draag ik de verant-

woordelijkheid.

Raffles haalde de schouders op, en vroeg na een ogenblik:

— Wilt en moogt ge mij zeggen, waarheen mijn vriend Svensen nu gebracht wordt?

— Dat is geen geheim; naar de dichtstbijzijnde politiepost, dat is zowat zeventig mijl hier vandaan. Daar moeten ze dan maar zien wat er verder met hem moet gebeuren. Ik moet daar natuurlijk ook het gestolen kistje inleveren.

— Dat op dit ogenblik dus eigenlijk onbeheerd is, zei Raffles.

— O, maar het zal spoedig zijn meester weer hebben terug gevonden, of liever zijn meesteres, heren Harrow, reken daar maar op.

Raffles keek Henderson strak aan, omdat de reus veel lust scheen te voelen die twee agenten van de Beredene eens te tonen, dat zij niets zouden hebben in te brengen tegen vier krachtige mannen, als die het voor Svensen zouden willen opnemen.

Raffles dacht er echter niet aan, geweld te gebruiken. Met officiële instanties is het slecht kersen eten; men krijgt altijd de pitten naar het hoofd.

Als hier iets te bereiken viel, dan moest het met list geschieden. De zaak was overigens zo klaar als een klontje, — tenminste van het standpunt der politie beschouwd. Svensen zou met Mrs Coolidge geconfronteerd worden. Natuurlijk zou zij hem niet herkennen, daar zij hem nooit gezien had. Hij zou het haar trouwens evenmin doen. En daar de tussenpersoon, de man die het kistje gestolen had, zich achtervolgd wist, en het daarom met een smoesje aan Svensen in bewaring gaf, zeker niet zou komen opdagen — zo stond de zaak voor de pelsjager er inderdaad slecht voor — tenzij men iemand kon vinden, die met bewijzen zou getuigen, dat het bewuste kistje inderdaad door anderen was gestolen.

Svensen had intussen afscheid genomen van zijn vrouw, die bitter

weende. Zij spraken fluisterend met elkander, en de mannen hielden zich bescheiden op enige afstand.

Toen hij eindelijk weer opstond zei Svensen rustig :

— Vooruit nu maar, jongens. Hier is mijn revolver, en hier is mijn jachtmes.

— Je kunt je troosten met de gedachte, Svensen, zei Raffles, dat hier drie beproefde vrienden met je vrouw voortdurend aan je zullen denken, en dat zij niets zullen nalaten, om zo gauw mogelijk dit belachelijk misverstand op te lossen. Misschien zijn er op de post wel politiebeambten, die wat beter een

eerlijk man van een schurk kunnen onderscheiden.

En met deze laatste vriendelijkheid in zijn oren kon Harrow zich met zijn gevangenen en het kistje verwijderen.

De honden waren nog vrij vermoeid, maar de dieren werden uit hun slaap opgejaagd, de slede gleed naar buiten, de beide gevangenen moesten er op plaats nemen, de twee politiemannen bonden hun sneeuwschoenen onder, Harrow klapte met de tong, en het kleine konvooi vertrok in oostelijke richting, de oever van de grote Vis Rivier volgend.

HOOFDSTUK V

NACHTELIJKE ARBEID

De slede was nog niet uit het oog verdwenen, of Raffles, die het konvooi een poos had nagekeken, trad vlug weer binnen, en stapte op het rustbed toe.

Hij vatte de hand van de vrouw, op wier wangen de sporen der vergoten tranen nog zichtbaar waren, en zei:

— Wij zullen nu eens met elkander overleggen wat er gedaan moet worden, Eline. Vrees niets voor uw man, want ik zal niet rusten, voor ik deze zaak tot klaarheid heb gebracht, en de ware schuldigen gevat zijn. Het moeten natuurlijk lieden zijn, die Owen Hicks en zijn vriendin Peggy Redhair goed kennen. Kunt gij mij ook zeggen wie de man is, die tegelijk met uw man naar de post wordt gebracht?

— Hij heet Ole Hansen.

— Ook een Zweed dus?

— Ja. Ik heb een persoonlijke reden om hem te haten.

— Uw man ook?

De jonge vrouw bloosde tot over de oren, wendde de blik af, en zei aarzelend:

— Ik geloof dat ook Arne hem fel haat.

— Ah, ik begrijp het al, zei Raffles kortaf. Geen wonder — drie landgenoten, een knappe jonge vrouw, de eenzaamheid hier, twee sterke, nog jonge mannen...

Als die Ole Hansen de waarheid weet, zal hij dat heus niet zeggen, al was het alleen maar om uw man te dwarsbomen. Hoe dan ook, wij moeten zo spoedig mogelijk naar de politiepost.

— Gij wilt mij verlaten? vroeg de jonge vrouw verschrikt.

— Een onzer zal hier blijven, om u te beschermen. Wij moeten tot iedere prijs trachten ongeveer op dezelfde tijd aan te komen als Harrow en Snipe, en dat zal niet moeilijk zijn, want hun honden zijn zeer vermoeid. Er is geen sprake van dat zij deze nacht de post nog kunnen halen. Beschrijf mij de weg eens nauwkeurig.

— Wel, het is heel gemakkelijk, men behoeft niet anders te doen dan de noordelijke oever te volgen van de grote Vis Rivier, dan het Pelly-Meer geheel omtrekken, tot aan de vernauwing, die daarop volgt. Dan komt er weer een groot meer, zodat het geheel een soort zandloper vormt. De politiepost nu is juist gelegen op het punt, waar de twee helften van die zandloper elkander raken. Het politiebureau bestaat uit een enkel, groot blokhuys, met een ruime stal er bij. Er ligt een klein garnizoen, meestal niet meer dan een man of tien, onder bevel van een inspecteur. De aflossing kan daar nieuwe honden,

nieuwe sleden, wapens en munitie krijgen. Ook worden daarheen steeds de arrestanten gebracht, die daar het eerste verhoor ondergaan. De inspecteur beslist of de mannen die gearresteerd zijn naar de dichtstbijzijnde hoofdplaats zullen worden overgebracht.

Raffles had enige notities gemaakt, dacht een ogenblik na, en zei toen:

— Zoudt gij denken van middag te kunnen opstaan?

— Ik geloof het wel; als het moet zeker.

— Ik denk niet dat het beslist nodig zal zijn, maar men kan nooit weten wat er gebeurt. Ik denk dat de aanvallers van deze ochtend voorlopig wel hun bekomst zullen hebben, maar het is mogelijk dat de kerel, die het kistje van Mevrouw Coolidge gestolen heeft, hier terug komt om het weer op te eisen, menende dat de lucht zuiver is. Daarom zal ik deze forse knaap hier laten. Gij kunt immers goed met vuurwapens omgaan?

— Dat heb ik getoond, gisteren, mylord.

— Des te beter. Indien het niet volstrekt noodzakelijk was, dat wij de post bereiken, voor men uw man op transport heeft gesteld naar Fort Mc. Murray, zou ik u stellig niet verlaten, maar nu heb ik geen keus. Over een uur moeten wij vertrokken zijn.

James, in de stal heb ik enige planken zien staan, laad die op de slede. Er staat ook een klein blik met teer met een kwast er bij. Leg er de hand op en vraag niets.

Henderson kroop, zonder een enkele vraag te stellen door de lage tussendeur in de stal.

De honden lagen nog te slapen, verzadigd van hun laatste maal. Henderson nam het luik voor het venster weg, nu dit zonder gevaar kon gebeuren, en het licht stroomde naar binnen. In een hoek zag hij inderdaad enige gladgeschaafde planken staan, en daarnaast een ge-

slotén blikje met teer.

Hij onderzocht de slede nauwkeurig, en bevond dat deze volkomen in orde was. Hij overtuigde zich dat het kistje met gereedschappen alles bevatte wat voor een reparatie nodig kon zijn — zaag, hamer, schroevendraaier, enzovoort.

Er was nog bijna twintig kilo gedroogde vis, hetgeen niet zo heel veel was voor tien hongerige honden, die zwaar werk moeten verrichten.

Binnen een uur was alles voor het vertrek gereed. Henderson kreeg de nodige instructies, waaraan hij zich stipt zou moeten houden en de reus installeerde zich dadelijk in zijn driedubbele functie van ziekenverpleger, kok en huisbewaarder.

Hij kreeg de beschikking over een geweer, met bijbehorende munitie, een der kijkers, een bijl, een sterk jachtmes, en voorts de vrije beschikking over de niet al te grote voorraad levensmiddelen. Heel veel was er niet meer, want Svensen was juist voornemens geweest, over enkele dagen de voorraad aan te vullen.

Hij zou dus wat zuinig moeten zijn, en als hij er kans toe zag, mocht hij, de grootste voorzichtigheid in acht nemend, in de buurt van het huis een stuk wild schieten.

Eline Svensen hoopte de volgende dag weer op de been te zijn.

Tenslotte kreeg de reus een nachtverblijf aangewezen in een afgeschoten hoek van het grote vertrek.

In de gegeven omstandigheden kon men het nu eenmaal niet al te nauw nemen, en Raffles wist, wat voor een soort man hij achterliet ter bescherming van de jonge vrouw van een andere man.

Tenslotte werd de afspraak gemaakt, dat Henderson en Eline in geen geval het huis zouden verlaten, vóór Raffles en Brand zouden zijn teruggekeerd, tenzij de noodzaak hen daartoe dwong.

In het geval, dat zij moesten vluchten, moesten zij trachten, zo

snel mogelijk de politiepost te bereiken, en daarbij zo min mogelijk afwijken van de rivieroever.

Het was twee uur in de namiddag, toen Raffles en Brand tenslotte afscheid namen, na een stevige, warme maaltijd, door Henderson toebereid.

De honden, goed uitgerust, doorvoed, werden weer voor de slede gespannen, en schenen vol werklust te zijn.

Toen Raffles afscheid nam, zei hij:

— Wij hopen over vier dagen terug te zijn — en uw man mee te brengen. Op dat grote kind daar, met zijn berenlichaam, kunt gij rekenen als op een rots. Hij zal zich liever in stukken laten scheuren dan u in de steek te laten. Als gij behoefte hebt aan conversatie, — noem het woord bioscoop, en gij zult voor een paar dagen bediend zijn. Als onze James eenmaal over de film begint, dan heeft hij stof voor een week. Tot ziens — en reken op ons.

De vrouw drukte hen beiden met kracht de hand, en prevelde met verstikte stem een paar woorden van dank.

Snel verlieten de twee mannen het goed verwarmde vertrek, en stonden aldra weer in de felle koude.

Gelukkig scheen de zon, en de wind had maar weinig kracht.

De sneeuw was hard bevroren, en slechts met moeite kon men thans nog het spoor waarnemen, door de zwaar beladen slede van de politiemannen, achtergelaten.

Binnen een uur zouden die twee sleuven, door de sledeijzers gemaakt overbrugd zijn door een dun vliesje ijs en als daar nogmaals wat sneeuw op viel, zou er niets meer te zien zijn.

Raffles klapte met de tong, en de honden trokken aan.

Top, de voorloper, was een schrandere dier, en zocht als bij instinct de luwte van de heuvels langs de oever; de slede gleed bijna onhoor-

baar voort, terwijl de twee mannen aan weerszijden op hun sneeuwschoenen er naast gingen, niet omdat de honden ook hun gewicht niet hadden kunnen trekken, maar eenvoudig om in beweging te blijven.

Raffles hield het oog strak op de bodem gevestigd, en Brand was in gedachten verdiept.

Hij begreep dat zij zich opnieuw gingen storten in een avontuur, dat wel eens verkeerd kon aflopen.

Eindelijk kon hij zijn nieuwsgierigheid niet langer bedwingen en vroeg:

— Zou je me niet eens willen vertellen, Edward, wat eigenlijk het motief is van deze koude wandeling?

— Wij gaan naar de politiepost, amice.

— Dat heb ik gehoord en ik begrijp ook, dat het doel is, daar te trachten, Svensen te bevrijden, maar ik kan niet inzien, hoe wij met z'n tweeën dat moeten doen, terwijl Eline Svensen ons verzekerd heeft, dat de bezetting van dat politieblokhuys minstens uit tien koppen bestaat.

— Ik denk er ook niet aan, Svensen te willen bevrijden, tenminste niet op de gebruikelijke wijze, antwoordde Raffles rustig. Als wij niet met list kunnen slagen, moeten wij er maar van afzien, en proberen de dieven in handen te krijgen, — ofschoon dat een zaak zou zijn, die geruime tijd in beslag kan nemen. Overigens is het absoluut noodzakelijk dat ik het konvooi inhaal, voor het de post bereikt heeft.

— Waarom? vroeg Brand verwonderd.

— Omdat — maar neen, laat ik daar nog niet over praten. Je zult gauw genoeg zien, wat ik op het oog heb.

— Geloof je niet dat ze zullen trachten, nog deze nacht de post te bereiken?

— Zij zullen wel wijzer zijn. Het is zeventig mijl, en het is eenvoudig ondenkbaar, dat hun vermoede

honden dat in één trek kunnen doen. Zij zullen stellig van nacht ergens een kamp opslaan.

De ogen van Brand begonnen te schitteren en hij riep uit:

— En in het donker van de nacht wil je Svensen helpen vluchten?

Raffles keek Brand glimlachend aan en antwoordde toen hoofdschuddend:

— Neen, Charles, Svensen moet niet vluchten. Een man die vlucht erkent schuld. Neen, Svensen gaat rustig mee naar de post — maar ik geloof dat ze hem daar niet lang zullen houden, als mijn plan tenminste gelukt.

Daarmee moest Brand het voorlopig doen, want Raffles liet niets meer los. Zijn aandacht was nu uitsluitend bepaald bij de omgeving en herhaaldelijk zochten zijn ogen de oostelijke gezichtseinder af.

Er was echter niets te zien van de politieslede. Pas om zes uur in de avond, toen reeds lang die eigenaardige schemering heerste, eigen aan deze breedten, en die geen dag is en geen nacht, liet Raffles een zachte kreet horen, greep de rem van de slede, zodat de honden onmiddellijk stil stonden.

— Zie je ze daar? vroeg Brand onwillekeurig zacht sprekend.

— Ja, omstreeks een mijl voor ons — daar in die bocht van de rivier. De honden lopen langzaam en moeilijk, en het zou me niets verwonderen, als zij aan de zoom van dat bos daarginds gingen kamperen.

De weg daalde, en zij verloren de slede uit het gezicht. Zij trokken nog enige tijd zwijgend verder.

Pas een kwartier later, toen de weg weer zacht begon te stijgen, kregen zij de politieslede weer in het oog.

Thans waren zij zo dichtbij, dat een geoefend man op zijn sneeuwschoenen de afstand in tien minuten zou kunnen lopen.

Terzijde van het pad, dat langs de rivieroever liep, bevond zich een opeenstapeling van rotsen, die een

voortreffelijke schuilplaats boden.

Daarachter verborgen de vrienden zich dan ook, en de honden werden uitgespannen.

Zij verwijderden zich echter niet, en Raffles zegende het toeval, dat er geen spoortje wind was, want anders zouden de honden van beide kanten zeker lucht van elkander gekregen hebben, en onrustig zijn geworden.

Onmiddellijk zochten de vermoede dieren een goed plekje op, nadat Brand hen gevoederd had, en groeven zich bijna geheel in de sneeuw in.

Als men voorzichtig op een der rotsen klom, die een bergje vormde van ongeveer drie meter hoogte, kon men in de rivierbocht duidelijk het kamp van de agenten zien.

Zij hadden hun grote tent opgezet, aan de zoom van het bos, zodat zij dit in het oog konden houden, en tegelijkertijd de vlakte aan de andere kant van de rivier.

De slede was met een stuk zeildoek overdekt, teneinde bij sneeuwval hun kostbare levensmiddelen en hun munitie te beschermen tegen vocht.

Bij het vervoer van gevangenen blijft er altijd één man waken bij het houtvuur dat hier tussen boszoom en de tent was aangelegd.

In de gloed daarvan kon Raffles duidelijk de twee gedaanten van Harrow en Snipe zien bewegen. Waarschijnlijk bevonden de twee arrestanten zich in of vlak voor de tent, zodat hij hen niet kon zien.

De honden liepen nog wat rond, zoekende naar een goed plekje voor de nachtrust. Raffles volgde met grote aandacht de bewegingen der dieren.

Tenslotte groeven zij zich in op enige afstand van de tent, vlak bij het bos, in een terreinplooi, en binnen enkele ogenblikken, nadat de sneeuw in het rond had gestoven, was er niets meer van de dieren te zien.

Een grauwe schemering had zich

over de aarde gelegd, en het vuur tekende zich hoe langer hoe duidelijker af.

Raffles zag hoe de twee arrestanten bij het vuur schoven, en uit een eetpannetje met een korte steel met smaak iets nuttigden, dat zoëven bereid was in een ketel, die boven het vuur hing te dampen.

Na hun maaltijd staken de vier mannen hun pijpen op, alsof zij de beste kameraden waren, maar Raffles, die een goed oog had voor zulke dingen, zag dat Harrow en Snipe hun plaats zodanig hadden gekozen dat het de beide anderen onmogelijk was, zich door een snelle greep van hun wapens meester te maken.

Raffles had zijn nachtkijker voor de ogen gebracht, en zag hoe Ole Hansen weer geboeid, maar Svensen zich ongeboeid in zijn slaapzak kon uitstrekken. Toen nam Harrow een zware deken, wikkelde zich er in — en ging bij het vuur op een leeg patronenkistje zitten, stak zijn pijp op, en maakte zich gereed vier moeilijke uren wakend door te brengen.

Een ogenblik daarna lieten Brand en Raffles zich naar beneden glijden en kropen eveneens in hun slaapzakken; geen minuut daarna sliepen zij.

Brand ontwaakte echter al spoedig midden in de nacht door een geluid, dat door Raffles gemaakt werd.

Hij wreef zijn ogen uit, en zag

bij het weifelende licht van de kaarslantaarn, die aan een haak aan een der tentpalen hing, dat Raffles was neergehurkt, een vrij zwaar voorwerp in een hoek van de tent scheen neer te zetten en zich toen met een tevreden zucht weer uitstrekke.

— Wat is er? Wat heb je gedaan? Is er onraad? vroeg de jongeman, nog slaapdronken.

— Stel je gerust, amice, er is niets aan de hand, zei Raffles. Ik heb een klein bezoek gebracht aan het kamp daarginds, dat is alles.

— Dat is alles? Maar ze hadden je kunnen zien! riep Brand verschrikt uit.

— Neen, zij konden mij niet zien naderen. Er is een sneeuwstorm opgestoken, en wij mogen van geluk spreken dat wij hier beschermd zijn door die rotsen. Ga nu maar weer slapen, of tenminste liggen, want ik vrees dat ik je nog een kwartiertje uit de slaap zal moeten houden.

Inderdaad hoorde Brand nog enige tijd een zacht geklop en gehamer, maar hij kon niet zien wat Raffles uitvoerde, want zijn vriend was met zijn rug naar hem toegekeerd.

Toen sliep Brand weer in, en zag dus niet, dat Raffles opnieuw uit de tent kroop, al weer met iets onder zijn arm, en in het donker verdween, terwijl de sneeuw nog steeds in dikke vlokken neerviel.

HOOFDSTUK VI

HET KISTJE VAN MRS COOLIDGE

Kapitein Elmer Winstone van de bereiden politie was sedert enige dagen in een niet al te rooskleurig humeur.

Hij was een streng man, maar strikt rechtvaardig voor zijn ondergeschikten, evenals voor zich zelf.

Hij was geen salonkapitein, want hij had alle rangen bekleed, van aspirant af; hij had zelf jaren lang gezworven, te paard en met de hondenslede, onder een brandende zon, en bij twintig graden vorst, en kon dus weten, wat er geëist werd van het weerstandsvermogen zijner manschappen.

Hij was niet jong meer, hij was nooit getrouwd, hij was een beetje verzuurd op zijn eenzame post — en nu had dat bezoek van de Engelse «ontdekkingsreizigerster met een vraagteken» zoals hij mevrouw Joan Coolidge ironisch noemde, met haar aanhang van medewerkers hem heel wat last veroorzaakt.

Om te beginnen waren er niet minder dan zeven personen, van wie niemand zich om het voedselvraagstuk scheen te hebben bekommerd, en zo was kapitein Winstone wel verplicht, «die hongerige bende legelopers» te eten te geven van zijn eigen voorraad, die niet al te groot was, en berekend op een gemiddeld garnizoen van twaalf man.

De manschappen en de korporals

sliepen bijeen op een grote, gemeenschappelijke zaal, de twee sergeants hadden een kamer met elkander, de luitenant had er een voor zich, en ook de kapitein had een flink vertrek; maar nu had men alles ondersteboven moeten gooien om «de kudde van Coolidge» onderdak te verschaffen.

— Ik heb nog nooit zulk een troep gezien, had de kapitein nijdig tot zijn luitenant gezegd, die juist van een inspectietocht was teruggekeerd. Hoe hebben die mensen zich noordelijk Canada in de winter eigenlijk voorgesteld? Als een kunstbaan? Hoe dachten ze aan voldoende leeftocht te komen; — door de kruidenier op te bellen? Dachten zij misschien dat de jongen van de slager iedere dag aan huis kwam horen, of mevrouw soms iets nodig had? Je mag me geloven of niet maar dat gekke schepsel heeft me gisteren met een zuur gezicht gevraagd, of ik niet eens wat variatie kon brengen in het menu van die eeuwige erwten met spek. Ik heb haar gezegd dat raasdonders een uitstekend voedsel zijn, en dat ik heel blij was, haar nog spek te kunnen geven. Zij schrok van het woord; zij zei dat zij geen spek mocht eten vanwege de lijn, en ze is kwaad weggelopen. En dat alles is nog het ergste niet. Ze zeurt maar

over haar kistje met geld, en dat moet ik haar tot iedere prijs terug bezorgen, alsof het hier een bureau van gevonden voorwerpen is.

Dat alles had de kapitein knorrig gestemd, en die ochtend zat hij kwaad, met uitgestrekte benen, voor zijn eenvoudig, ouderwets schrijfbureau, zijn pijp te roken, toen een van de manschappen de komst van Madame Joan Coolidge kwam aamelden.

Nijdig legde Kapitein Winstone zijn pijp neer, bromde iets heel on-eerbiedigs, maar zweeg, toen de ontdekkingsreiziger geheel in bont gepakt als het ware kwam binnenrollen.

Hij stuurde de boodschapper weg, bood zijn bezoeker een stoel aan, en begon met zoveel vriendelijkheid als hij kon opbrengen:

— En wat kan ik voor u doen, mevrouw?

— Dat vraagt u, kapitein? Wel, ik wil mijn kistje terug. Zonder geld kan ik niets doen; ik kan niets kopen.

— Wat zou u dan nog willen kopen? U hebt sleden, u hebt uw instrumenten, u hebt goede honden en wapens.

— Jawel, maar ik moet een grote voorraad levensmiddelen inslaan, ik moet Eskimo's in dienst nemen, die als gidsen moeten dienen.

De kapitein keek haar een ogenblik zwijgend aan, en zei:

— Ik heb u geen raad te geven, madame, maar als ik dat wél had, zou ik u in gemoede in overweging geven, die hele expeditie maar te laten varen, die geen enkel doel heeft. Geloof mij, Victorialand is tegenwoordig precies evengoed bekend als de Regent Street in Londen en het zou mij niet verwonderen als u er voor vijf stuivers Charley Chaplin kon zien in een bioscoop. En wat het Schiereiland ten zuiden van Victorialand betreft, waarschijnlijk bedoelt u het Schiereiland Kant. Laat ik u mogen verzekeren, dat het onwrikbaar aan het

vasteland vast zit, en er ook niet van afgerukt zal worden, tenzij door een aardbeving.

De ontdekkingsreiziger keek kapitein Winstone ietwat minachtend aan, en zei:

— Neem mij niet kwalijk, kapitein, maar dat zijn dingen, waarvan u geen verstand hebt, dat weten wij mensen van de wetenschap beter, geloof mij. Ik ga er in ieder geval heen, maar het spreekt dat ik eerst mijn waardevol kistje terug moet hebben. U zult toch niet willen dat ik mijn beklag indien bij de Engelse gezant te Washington?

— Mevrouw, zei Winstone, die zijn geduld begon te verliezen, ik erken dat het zeer onaangenaam is, dat men u dat kistje heeft onttolen, maar ik kan niet inzien in hoeverre ik daar verantwoordelijk voor zou zijn, evenmin als gij in Londen de kapitein van Hare Majesteits lijfwacht aansprakelijk zoudt kunnen stellen als men u in Oxford Street uw handtas had onttold. Zulke dingen gebeuren hier evengoed als in Londen, maar heb nog een paar dagen geduld, want het zou mij niet verwonderen, als mijn manschappen spoedig met een gunstig bericht kwamen.

— Ik heb vannacht heel slecht geslapen, kapitein, — kunt u mij soms helpen aan een betere matras?

— U hebt de beste matras die er op vijftig mijlen in de omtrek te krijgen is, madame, zei de kapitein koel. U hebt namelijk de enige met kapok gevulde matras, waarop destijds prins Edward tijdens zijn bezoek aan deze post geslapen heeft.

— O, maar dan is alles in orde! riep de kleine dame verrukt uit. Dat wist ik natuurlijk niet. Maar wat is dat daar buiten? Ik geloof dat daar twee van uw mannen aankomen.

Kapitein Winstone trad snel op het raam toe, waarvan men slechts met moeite de ijsbloemen kon weghouden.

Op de ruime binnenplaats was zoëven een slede komen aanglijden,

getrokken door tien honden, die onmiddellijk werden uitgespannen en de stal ingejaagd, waar zij wisten dat vers voedsel hen wachtte.

Winstone herkende onmiddellijk Harrow en Snipe, en zag dadelijk, dat de linkermouw van de sergeant leeg was, en dat hij de linkerarm in een verband droeg.

— Ben je ernstig gewond? vroeg Winstone.

Harrow schudde het hoofd en zei:

— 't Valt nogal mee.

— O, die arme man! riep de ontdekkingsreizigerster. Maar vraagt u hem eens of hij mijn kistje gevonden heeft?

Winstone beet zich op de lippen en zei kortaf, bijna onbeleefd:

— Ik hoop het voor u, madame. Ik wil u echter wel bekennen dat ik voor mij de verwonding van een mijner beste mannen belangrijker vind. Zij hebben een gevangene bij zich, zie ik en — waarachtig daar is het driedubbel vervl... ik wil zeggen: het beroerde kistje! Is het dat niet?

Madame Coolidge drukte haar kleine, stompe neusje helemaal plat tegen de koude ruit, en riep toen opgewonden:

— Ja, ja dat is mijn kistje. Ik herken het aan het ijzerbeslag! O, wat ben ik blij! Mijn hele expeditie zou mislukt zijn, als ik dat geld had moeten missen.

De kapitein weerhield zich om iets on hoffelijks te zeggen en hield het oog op de deur gevestigd. Een ogenblik later ging deze open, en Harrow trad binnen, met het kistje onder de rechterarm. Hij zette het op de tafel om te kunnen salueren, en maakte toen plaats voor Arne Svensen en Snipe, die het laatst binnen kwam.

— Vertel nu eerst eens hoe en door wie je bent gewond, Harrow? was de eerste vraag van de kapitein.

— Schot door de arm, kapitein. Ik vrees dat ik er een paar weken mooi mee ben.

— Heeft hij je dat geleverd?

vroeg Winstone met een dreigende blik op Svensen.

— Neen, kapitein, — het is een cadeautje van Ole Hansen. Het spijt mij meer dan ik u zeggen kan, maar hij is ontsnapt, want wij hadden hem ook beet. Hij had een kleine pistool met maar één kogel er op in de schacht van zijn laars verborgen; daarin hadden wij niet gezocht, en van dat ene schot heeft hij bekwaam gebruik gemaakt, op een ogenblik dat wij hem ontboeid hadden om te kunnen eten. Het is nog geen drie uur geleden gebeurd.

— Maar hoe kon je hem dan laten vluchten? Waarom hem niet een kogel achterna geschoten? Jullie weten toch dat die Hansen een gevaarlijke kerel is.

Harrow stond met gebogen hoofd voor zijn chef, en de sterke kerel bloosde als een jong meisje, toen hij op zachte toon antwoordde:

— Ik had een schot door mijn rechterarm, kapitein, en met mijn linkerhand schiet ik nog altijd niet erg goed. Maar dat beloof ik u dat ik van morgen af mij daarin ga oefenen.

— Maar Snipe was er toch nog! riep Winstone verwonderd.

Snipe ontweek de blik van de kapitein, toen hij antwoordde:

— Ik stond op enige afstand, kapitein, toen Hansen zijn poging deed, wel wetende dat het ogenblik gunstig was. Ik was in gesprek met Peggy Redhair. Het was bij de Zonerots. Er staat daar een kleine schuilhut van een pelsjager, die sedert lang niet meer gebruikt wordt. Ik verzeker u dat ik haar alleen maar wilde ondervragen, maar die meid met haar verleidingskunsten, haar grote, vurige ogen...

— Zwijg maar! viel Winstone hem ruw in de rede. Jullie mannen zijn allemaal hetzelfde. Een mooie vrouw, al is ze een dievegge, al is ze een bandietenmeid, doet met jullie wat ze wil. Om kort te gaan, ze wist van de poging van Hansen, ze leidde je aandacht af, en ik mag nog

blij zijn dat Harrow niet door zijn hoofd, en alleen maar door zijn arm geschoten is. Wie is deze man? Maar stil eens, — ik herken hem. Dat is Arne Svensen, de pelsjager. Willen jullie soms zeggen dat hij 't kistje...

— Het werd in zijn huis gevonden, kapitein, zei Harrow.

— Hoe kwam hij aan dat ding?

— Hij vertelde, dat het hem ter hand was gesteld door de leider van een expeditie die naar Kant Schier-eiland ging.

— Is dat waar? Kent u die man, madame? vroeg de kapitein, zich tot Joan Coolidge wendend.

— Neen, ik heb mijn kistje nooit aan iemand gegeven om het een ander in bewaring te geven, maar des te beter herken ik mijn kistje; antwoordde de corpulente dame, met een verlangende blik naar haar eigendom.

— Je hebt dus een leugen verteld, Svensen? Eerlijk gezegd — daar sta ik van verwonderd, zei Winstone, de pelsjager strak aanziende.

— Ik heb niet gelogen, kapitein. Het is de waarheid. Ik heb het kistje inderdaad in bewaring gekregen van een man die zei dat hij naar Kant ging, en dat hij het kistje met geld niet durfde meenemen; over een maand zou hij het terug komen halen. Een lange man van een jaar of vijf en veertig, schraal en mager, en met grijs haar. Dat is de waarheid, en ik kan er niets aan doen, als ik niet geloofd word.

— Was dat kistje gesloten, toen het ontvreemd werd, madame? — vroeg Winstone.

— Natuurlijk. Ik heb de sleutel in mijn tas.

— Wat zit er in?

— Dertig duizend dollar aan goud en waardepapier, enige kaarten, brieven en mijn paspoort.

— Wees zo goed het hier te openen, madame, zei Winstone, op dezelfde zakelijke toon.

Joan Coolidge nam het kistje uit de handen van de kapitein aan, zette

het op tafel, haalde een kleine sleutelbos te voorschijn, stak een sleutel in het slot, maar kon deze niet omdraaien.

— Wacht, ik zal u helpen, zo wilde Harrow haar hulpvaardig bijstaan.

— Er valt niets te helpen, sergeant, zei het ongeduldige dametje stampvoetend. Het slot en de sleutel zijn pas nieuw. U ziet zelf wel dat niets verroest is. Maar die sleutel past niet — en — lieve hemel — het is ook niet mijn kistje!

Winstone kwam een paar stappen naderbij, en herhaalde verwonderd:

— Wat vertelt u nu? Is het niet uw kistje? Maar het moet uw kistje zijn. Uw letters staan er op geschilderd.

— En het is hetzelfde ijzerbeslag — hetzelfde hout — maar er moet een ander slot op gemaakt zijn. Er is geen sprake van dat ik de sleutel kan omdraaien. U kunt het zelf constateren.

De kapitein fronsde de wenkbrauwen, en wendde zich tot Harrow met de vraag:

— Hoe zit dat nu, sergeant? Hoe verklaar je dat? Is dit het kistje dat je bij Svensen hebt aangetroffen?

— Wel, kapitein, dat moet het wel zijn, stamelde Harrow, met een uitdrukking van verbijstering op zijn gezicht. Mag ik het eens proberen?

Schouderophalend stelde Mrs Coolidge hem de sleutel ter hand, maar ook Harrow slaagde er niet in, met zijn linkerhand de sleutel om te draaien, evenmin trouwens als Snipe, die het hem met zijn rechterhand wilde verbeteren.

— Wel, dan is er maar een verklaring... dan heeft Svensen het slot geforceerd, en daarom werkt het nu niet meer! riep Harrow uit.

— We zullen wel zien. Roep Brown hier. Hij heeft wel honderd sleutels van allerlei formaat en model; één daarvan moet toch stellig passen.

Brown werd genaamd. Hij was soldaat en tevens smid, dierenarts en goochelaar. Een waar genie, die de

lange winteravonden vaak wist op te vrolijken.

Hij kwam met een kistje blinkend opgepoetste sleutels aandragen, en zei al dadelijk:

— Daar heb ik vast wel een sleutel op. Het is een gewoon slot, dat men in elke ijzerwinkel voor een paar stuivers kan kopen.

Brown had gelijk.

De vijfde sleutel die hij probeerde, deed het slot openspringen. Er was geen spoor van vernieling aan te zien. Toch vroeg kapitein Winstone voor alle zekerheid:

— Is dat slot geforceerd geweest, Brown?

— Welneen, kapitein! antwoordde de soldaat zonder aarzelen. Er is zelfs geen krasje op te zien. Alles werkt uitstekend; — zie maar.

Hij draaide de sleutel herhaaldelijk om en om, en iedereen keek toe, totdat een schorre kreet allen deed opzien. Het was Mrs Coolidge, die die kreet geslaakt had.

Het kistje stond open, en zij staarde als verwezen naar de inhoud: — enige keisteentjes en wat krantenpapier.

Een der aanwezigen moest haar snel een stoel toeschuiven, want zij stond te trillen en te beven op haar benen.

Toen prevelde zij schor:

— Alles weg. Alles gestolen. En — laat eens zien — het lijkt nu ook werkelijk mijn kistje niet te zijn. Het kan het mijne niet zijn, anders had mijn sleutel moeten passen.

Kapitein Winstone beet zich op de lippen van ongeduld.

Hij wendde zich tot Harrow met de vraag:

— Vertel ons nu eens precies, Harrow, wat er gebeurd is. Is dit het enige kistje dat je in de woning van Svensen gezien hebt?

— Dit is het enige dat ik heb gezien — maar ik kan natuurlijk niet zweren dat er geen twee geweest zijn, die sprekend op elkander leken. In dat andere zat dan misschien het geld — maar ik mag een staart krij-

gen, als ik begrijp, waarom Svensen zich de moeite zou hebben gegeven een tweede kistje te maken.

— Het is niet zo zeer de moeite, zei Winstone, het is bijna onmogelijk dat hij datzelfde ijzeren beslag in zijn huis zou hebben gehad. Het is vrij ouderwets, en waar zou hij het hebben gekocht. Is je niets opgevallen, Harrow? Neen? Dan zal ik het je zeggen. Het beslag is heel oud, bijna zwart van ouderdom, maar twee van de schroeven die het op zijn plaats moeten houden zijn nieuw — en daarbij een beetje te groot voor het gat, met het noodzakelijke gevolg, dat zij een weinig boven het ijzer uitsteken. Probeer eens met je schroevendraaier die schroeven wat dieper in het hout te krijgen, Brown.

Brown probeerde het, maar in de schroeven was geen beweging te krijgen — en toch was het duidelijk dat zij niet aansloten, en de opening in het ijzer niet geheel vulden.

— Hebt u niets van dien aard opgemerkt aan uw eigen kistje, madame? vroeg Winstone rustig.

— Nog nooit! riep de ongelukkige ontdekkingsreiziger, die vocht met haar tranen en haar zenuwen. Die schroeven zaten er stellig niet in; dat had ik moeten merken.

— Dan is dus het beslag van het ene kistje afgehaald, en op het ander bevestigd, teneinde het er zoveel mogelijk op te doen gelijken. De letters op het deksel komen mij ook verdacht nieuw voor. Het kistje met geld is dus vervangen door een ander. Het is nu maar de vraag wanneer dat gedaan is, en door wie. Dat Svensen het oorspronkelijke kistje met het geld kreeg, staat, dunkt mij, vast. Verder is het uiterst onwaarschijnlijk, dat Svensen een stel van deze hoekijzers in huis zou hebben gehad, die juist op dit kistje zouden passen.

Weet je absoluut zeker, Harrow, dat het kistje onderweg niet verruild kan zijn tegen een ander? Een van jullie heeft toch zeker 's nachts ge-

waakt?

Toen trad Snipe vooruit, en zei met een onzekere stem:

— Het is mijn plicht, kapitein, te bekennen, dat ik tijdens mijn wacht-tijd in slaap moet zijn gevallen. Ik kan niet verklaren hoe het gekomen is. Ik zat bij het vuur, dat is waar, maar ik was volstrekt niet slaperig. Ik had even te voren enige uren geslapen en was goed uitgerust. Ik voelde ineens een scherpe prik in mijn pols, alsof ik door een of ander insect gestoken was. Bijna onmiddellijk daarna voelde ik mij dommelig worden, zwaar in het hoofd... Ik weet niet hoe ik het noemen moet. En ik moet precies een uur van de kaart geweest zijn, want Harrow moest mij zelfs wekken. Kijkt u mijn hand eens, dan kunt u het nog zien.

Hij stak zijn hand aan Winstone toe, en deze zag in het dikke van zijn duim, vlak bij de pols een klein vuurrood stipje, omgeven door een eigenaardige opzwellings.

— Droeg je geen handschoenen? vroeg de kapitein verwonderd.

— Natuurlijk had ik handschoenen aan, kapitein, leren met wol gevoerde handschoenen. Daar kan men 's nachts als men stil zit, niet buiten. Ik begrijp wel wat u bedoelt; — en kijk eens hier, in het dikke leer is een heel klein gaatje.

Winstone schudde het hoofd, en gromde:

— Dat is de gekste geschiedenis waarvan ik ooit gehoord heb, en ik begrijp er geen steek van.

— Misschien wilt u mij wel veroorloven, voor mij zelf te pleiten, kapitein, liet de rustige stem van Svensen zich horen. Uw mannen hebben mij verdacht, en dat neem ik hun niet kwalijk, want waarschijnlijk zou ik in hun omstandigheden hetzelfde hebben gedaan. Maar als zij mij naar huis vergezellen, nu dadelijk, en daar het echte kistje niet vinden, dan zullen zij toch wel tot het inzicht komen, dat ik met de diefstal niets te maken heb. Tenzij men zou willen aannemen, dat mijn vrouw in het geheim is, en het kistje met de dertigduizend dollars heeft verdonkeremaand.

— Is je vrouw alleen achter gebleven?

— Neen, onder bescherming van drie goede vrienden van mij. Zij was gisteren nog niet geheel en al fit om op te staan. Zij zou zeker nog niet in de buitenlucht hebben kunnen komen.

Winstone dacht een ogenblik na, en zei toen kortaf tot Harrow en Snipe:

— Jullie beiden gaan nu dadelijk met hem en met deze dame hier naar zijn huis terug. Neem verse honden. Doorzoek het huis nauwkeurig. En als je niets vindt — dan zou ik jullie aanraden, Arne Svensen behoorlijk je verontschuldiging aan te bieden, want dan is het zo helder als glas, dat hij met de diefstal niets uitstaande heeft, en zelf het slachtoffer is geworden van een of andere mystificatie, waarvan ik, eerlijk gezegd, zelf geen titel of jota begrijp.

HOOFDSTUK VII

NOGMAALS HET KISTJE VAN MRS COOLIDGE

Nog diezelfde namiddag begaf de kleine troep zich op weg. Men had twaalf honden moeten aanspannen, want Mrs Coolidge, al of niet wereldreizigster, bekende weeklagend, dat zij niet in staat was, zich te bedienen van « de krankzinnige vonden » die men sneeuwschoenen noemt, en stond er op, per slede vervoerd te worden, hetgeen vier extra honden noodzakelijk maakte, terwijl men voorts een gedeelte van de gewone lading op de post moest achterlaten.

De hele troep ontdekkingsreizigers, mannen en vrouwen, stond dicht bij de deur van het hoofdegebouw, en wuifde de vertrekkende leidster vaarwel, alsof zij regelrecht naar de Noordpool vertrok, in plaats van naar een plek, die op nauwelijks een dagreis afstand van de post gelegen was.

Onherkenbaar, gelijkend op een reusachtige kluwen wol, zat Mrs Coolidge daar op de slede, geen woord sprekend totdat tegen het vallen van de nacht de tent werd opgezet, waarin zij dadelijk het beste plekje opzocht, zich warme thee liet brengen, klaagde over het gedroogde vlees, klaagde over het gebrek aan melk, zonder iets van haar dikke kleding uit te trekken zich in een slaapzak schoof en binnen enkele minuten sliep als een marmot.

Wat Svensen betreft — Winstone had zijn mannen gelast, hem in het oog te houden, maar zonder dat het opviel. Ook Svensen had weinig gesproken, maar dat was om een geheel andere reden. Hij was diep gegriefd, verontwaardigd, omdat men

hem ook maar een ogenblik had kunnen verdenken van oneerlijkheid.

Dit belette hem niet om rustig te slapen, en aan zijn beide bewakers de taak over te laten, beurtelings bij het vuur de wacht te houden.

Men brak de volgende ochtend vroeg op, en bij het rijzen van de zon, had men reeds een paar mijl afgelegd, toen Harrow de honden tot staan bracht en zorgvuldig de grond onderzocht.

De laatste sneeuw was omtrent een etmaal tevoren gevallen, het vroer nog altijd, maar niet meer zo hevig, en in de sneeuw waren, tenminste voor een geoefend oog, duidelijk enige afdrukken van sneeuwschoenen te zien.

— Hebben jullie iets verloren? vroeg mevrouw Coolidge ongeduldig.

— Ja, mevrouw. De zaak is, dat Snipe verliefd is, hij heeft hier zijn hart verloren, en het woog zo zwaar, dat het een gat in de sneeuw heeft geslagen, en nu kan de ezel het niet terug vinden, antwoordde Harrow, zonder een spier van zijn gezicht te vertrekken.

Zelfs Svensen moest even lachen. Maar hij zei toch hoffelijk:

— Er zijn sporen in de sneeuw gezien, madame.

— Van ijsberen? vroeg de ontdekkingsreizigster ontdaan.

— Neen, madame, ik werk hier al zeventien jaar als trapper, mijn vader heeft hier veertig jaar gewerkt, en mijn grootvader nog langer. Dat is dus bijna een eeuw. Maar in al die honderd jaren heeft nog

geen onzer ooit een ijsbeer gezien.

— Maar wij zijn hier toch in de poolstreek, riep mevrouw Coolidge verontwaardigd.

Svensen keek haar verwonderd en een beetje minachtend aan, en zei met een lachje:

— Gij zijt hier evenmin in de poolstreek, mevrouw, als gij in Genua in de tropen zijt. De poolcirkel is hier nog ongeveer een maand reizens vandaan, — en daar pas treft gij ijsberen aan.

— Vetganzen dan?

— Vetganzen komen niet zuidelijker dan Groenland, madame, antwoordde Svensen, ongeduldig, en zich verbaasd afvragend, hoe het mogelijk was dat deze vrouw de dwaasheid had kunnen begaan, onderzoekingen te willen instellen in een streek, waarvan zij blijkbaar heel weinig afwist. De mannen zoeken naar voetsporen van mensen. Kun je er wat uit opmaken, Snipe?

Snipe richtte zich op uit zijn gebukte houding, en antwoordde:

— Ze zijn vast en zeker van Ole Hansen. Je weet dat hij zijn sneeuwschoenen heeft weten te pakken te krijgen en uit de linker was een grote snaar gesprongen. Kijk hier — zie je de indruk?

Alleen een woudloper of een pelsjager kon iets onderscheiden, maar Svensen zag onmiddellijk, dat de ovale indruk van de sneeuwschoenen niet geheel gaaf was, maar een kleine indeuking vertoonde, daar, waar de snaar gesprongen was.

Hij balde de vuisten, en zei op zachte toon, zodat Mrs Coolidge hem niet kon verstaan:

— Laten wij dan voortmaken, mannen. Laat de honden zo snel lopen als zij kunnen. Die schurk haat ik als de pest; — hij heeft het Eline al lastig gemaakt vóór ons trouwen. Daarna heb ik hem nog tweemaal de deur moeten uitsmijten. De hemel weet wat de bandiet in de zin heeft.

— Maar er zijn toch drie van je vrienden bij haar? merkte Snipe op.

— Alléén zal hij ook niets durven beginnen, maar wie kan zeggen of er niet nog altijd kameraden van hem in de buurt zwerven? Of anders wacht hij misschien een gunstig tijdstip af, tot er een weg is om te jagen, en hij is er juist de man naar, om de overblijvende van uit een hinderlaag neer te leggen. Ik voel mijn bloed koken, als ik aan die mogelijkheid denk. Laten wij voortmaken, want hij heeft op zijn minst zes of zeven uur voorsprong op ons.

— Ik geloof niet, dat Hansen het zal durven wagen, dadelijk naar jouw huis te gaan, meende Harrow.

— Dan ken je hem niet, zei Svensen somber. Hij is een schurk, een doortrapte booswicht, die voor niets terugdeinst als hij iets wil bereiken. En waarom zouden wij talmen? De honden zijn goed uitgerust.

— Ja, maar ik heb nog geen lust om verder te trekken, liet zich eensklaps de boze stem van Mrs Coolidge horen. Ik zie daar in de verte een heuvel die ik wil beklimmen om de omgeving te verkennen.

Zij rees half overeind op de slede, maar Svensen liet het bekende aanhitsende tonggeluid horen, en de twaalf honden trokken zo onverwacht aan, dat Mrs Coolidge achterover tuimelde en met haar benen in de lucht op een blik scheepsbesluit terecht kwam, het volkomen platdrukte, en er verder het zwijgen toedeed, zich vast voornemend, desnoods bij de Engelse gezant te Washington in persoon haar beklag te doen, over zulk een schandelijke behandeling.

Vele uren achtereen bleven de honden in een gelijkmatige snelheid doorlopen.

De zon zou die dag omstreeks vier uren boven de kim blijven, en door haar lage stand wierp zij schier eindeloze schaduwen van de slede, de honden en vooral van de mannen die zwijgend naast het voertuig voortgleden, op de sneeuw.

De omstandigheden waren zeer gunstig, want er werd niet te veel

van de honden gevergd, die hun werk onverstoord deden, daar de sneeuw niet te hard was, en ook weer niet zó zacht, dat de slede te diep wegzakte.

Wat Mrs Coolidge betrof, zij had bittere spijt over haar tocht, en bewees dit, door geen woord meer te zeggen. Men kon haar zelfs slechts met moeite onderscheiden van de rollen dekens, en pakken levensmiddelen, waartussen zij was neergezonken. Waarschijnlijk was zij in slaap gevallen.

De zon neigde reeds ter kimme toen de honden eensklaps de oren spitsten, en zonder bevel hun snelheid als op commando matigden.

De drie mannen bleven in luisterende houding staan, onderzoekend om zich heenziende.

Zij volgden sedert een half uur de zoom van het bos, dat zich uitstreckte tot dicht bij het blokhuis van de pelsjager.

Eensklaps trof een maar al te bekend geluid hun oor. Het geluid van geweschoten, scherp, klaar en duidelijk waarneembaar in de heldere vrieslucht.

— Die bandieten moeten zijn teruggekeerd! riep Svensen woedend.

— Maar hoe is dat mogelijk? — Wij hebben het geboefte uitgeroeid! riep Snipe op zijn beurt.

— Uitgeroeid? Het mocht wat! Drie zijn er op de loop gegaan, een hebben jullie neergelegd, en de anderen zijn door mijn vrienden opgekapt. En jullie enige gevangene is nog ontsnapt ook.

Svensen had het op een toon van verbittering gezegd.

— Het is net of ik hoor schieten! klaagde Mrs Coolidge, die uit haar dommeling was wakker geschrikt.

— Het heeft niet veel te betekenen, madame, stelde Harrow haar gerust. Het zullen jagers zijn. Aanstonds zullen zij er wel mee ophouden.

Maar het vuren hield niet op... integendeel. Soms klonk het alsof er een salvo werd gelost, en na eni-

ge oogenblikken riep Svensen, bleek van woede uit:

— Het moeten er veel meer dan drie zijn. Ik geloof dat de troep van Owen Hicks is teruggekomen, om het kistje van mij op te vragen, dat een van de nieuwe leden, die ik niet ken, mij had toevertrouwd.

Harrow floot zacht tussen de tanden, en zei:

— Dat zou een lelijk ding zijn. Dan wordt het een geregelde veldslag! Vooruit — wij moeten er op af.

De honden sprongen weer vooruit, maar een kwartier later konden zij niet verder gaan, want een verdwaalde kogel nam een oor van een hond mee, die woedend zijn buurman aanviel, menende, te zijn aangevallen.

Het kostte grote moeite, de orde te herstellen, en zo snel mogelijk zocht het konvooi de beschutting op van het naburige bos.

— Mag ik u verzoeken van de slede te komen, madame, zei Harrow kortaf. Wij gaan een werkje verrichten, waarbij u ons slechts in de weg zoudt lopen. Gaat u maar plat op de sneeuw liggen, achter deze boom, en kom er niet achter van daan voor wij u komen halen, want er wordt daarginds geschoten, en u zoudt kunnen worden getroffen.

— Vertrouw je mij genoeg om mij een buks te geven? vroeg Svensen, die scheen te branden van ongeduld, om op zijn huis toe te snellen, waarvan men de schoorsteen boven een terreinplooi uit kon zien.

Harrow keek hem slechts even aan, nam toen zwiingend een reservegeweer van de slede, stak hem dat toe met een paar dozijn patronen, en zei:

— Vooruit — en opgepast!

De honden waren dicht bij elkaar en als bij instinct achter de slede gaan liggen.

Nu en dan sloeg een verdwaalde kogel met een eigenaardig, zuigend geluid in het harde hout van een der dikke bomen aan de woudzoom.

Zich op hun buik voortbewegend kropen de mannen behoedzaam voort, totdat zij de situatie eensklaps in haar geheel konden overzien.

Er werd uit de blokhut geschoten, en blijkbaar door meer dan één persoon. Opnieuw waren de rots-holen tegenover het huis bezet met aanvallers, en Svensen twijfelde er geen moment aan, dat het de mannen van Owen Hicks moesten zijn.

Het vuur kwam van drie kanten, want de aanvallers in de rotsholen stonden op hun beurt bloot aan het vuur van een klein aantal personen, die zich blijkbaar hadden genesteld op de top van een heuvel omstreeks vijfhonderd meter voorbij het huis. En er werd raak geschoten ook, want tot tweemaal toe hoorden de drie mannen een rauwe gil, en eenmaal zagen zij, door de bomen heen, een zwarte gedaante voorover storten, na een paar wankele passen te hebben gedaan, en van een grote hoogte uit het rotshol op het graniet daar beneden te pletter vallen.

Maar er werd ook nog bij tussenpozen van een vierde kant gevuld, schuin voor het huis, en daar moest ergens in het kreupelhout een eenzame schutter verborgen zijn.

Svensen hief voorzichtig een weinig het hoofd op, liet een sissend geluid horen, en fluisterde:

— Ole Hansen, zoals ik dacht. Gode zij dank, heeft hij het huis niet kunnen binnen komen; — ik ga er een einde aan maken.

Vóór een der mannen hem had kunnen tegenhouden, was hij opgesprongen, en snelde, het geweer in de aanslag, op de plek toe, die hij zoëven had ontdekt. De sneeuw verdoofde aanvankelijk zijn schreden. Hij zag een vrouw plat voorover liggen, zonder wapen, die hij onmiddellijk als Peggy Redhair herkende, hij zag het roerloze lichaam van een man, die in doodstrijd lag te rochelen, en in wie hij de man herkende die hem het kistje had toevertrouwd, en daar was ook Hansen, liggend op één knie, en rustig zijn

kogels richtend op het huis.

Waarschijnlijk bediende hij zich van het wapen, dat de dodelijk gewonde man had moeten prijsgeven.

Het drama voltrok zich in enkele ogenblikken. Hansen hoorde tenslotte iets verdachts, kreeg Svensen in het oog, richtte zijn geweer op hem en vuurde. De kogel schaafde de pelsjager een stuk van het halsvel af, en hij schoot op zijn beurt — maar het schot ketste, want in zijn dolle woede had hij vergeten, een magazijn in de grendel van zijn wapen te schuiven.

Hansen had zijn korte pels opengerukt, en trok een mes uit zijn gordel. Svensen was nu geheel ongewapend, want een mes had hij niet en zijn buks was niet geladen. Om een paar seconden te winnen, slingerde hij zijn geweer in de richting van de aanvaller, die door de kolf tegen het hoofd werd getroffen. Hij wankelde even en reeds was de pelsjager bij hem; brullend van woede omstrengelden de twee mannen elkander, zich met moeite staande houdend op het sneeuwdek.

Hansen wist zijn rechterarm vrij te maken en hief met een grijnslach zijn mes op om toe te steken, toen Peggy Redhair op de noodlottige gedachte kwam hem te helpen, door Svensen bij een been te grijpen. Hierdoor verloor deze het evenwicht, het mes raakte slechts de lucht en Hansen gleed uit; beide mannen stortten ter aarde. Hansen kermde als een getroffen dier, en het volgende ogenblik verslapte de greep van zijn linker arm. Het mes was tegen een boomstronk terecht gekomen, en hij had zich als het ware zelf gespist op het puntige lemme, dat tot aan het gevest in zijn rug was gedrongen en het hart had doorboord. Harrow en Snipe snelden toe met getrokken revolver. Die behoeften echter geen dienst te doen.

Harrow knielde naast de zwaar gewonde man neer, wiens ogen reeds braken.

— Zo, ben jij het, Berkeley? zei Harrow hoofdschuddend. Zover is het dus met je gekomen.

— Dat is de man die mij het kistje gaf, zei Svensen, nog hijgend van de inspanning.

— Is dat zo, Berkeley? vroeg Harrow. Man, om 's hemelswil, spreek. Je bent niet altijd een bandiet geweest, denk daaraan op dit ogenblik, nu je voor de Opperste Rechter gaat verschijnen. Heb jij Svensen dat kistje gebracht?

De man knikte met moeite bevestigend, en met moeite ving Harrow deze woorden op:

— Hicks had het gestolen van dat gekke wijf — dat naar de Pool zocht... omdat Svensen mij niet kende — droeg hij mij op — het kistje zolang bij hem te laten... omdat julie ons... op de hielen zaten...

— Zo, nu weten wij genoeg, Berkeley. Je hebt goed gedaan met het te bekennen. Misschien kunnen wij nog iets voor je doen?

— Neen — ik voel, dat het met mij is afgelopen — Svensen, kun je het mij vergeven?

Hij deed een zwakke poging om zijn hand op te lichten, Svensen greep die hand en zei eenvoudig:

— Ik ken je niet, en ik vergeef het je. Moge God je ziel genadig zijn.

Er gleed een vreemde glimlach over het gelaat van de man, toen verstrakte het gezicht, het hoofd viel achterover, en hij blies de laatste

adem uit.

Het overige handelde zich al zeer snel af. De drie mannen begonnen onmiddellijk de rotsholte onder vuur te nemen, en dat met zoveel uitwerking, dat zij nog twee bandieten omlaag schoten. De rest koos ijlings het hazenpad, lieten zich afglijden langs de helling, en men hoorde aan het wilde blaffen van een span honden, dat zij hun heil in een snelle vlucht zochten.

Tien minuten later kon Svensen zijn vrouw in zijn armen sluiten, en Raffles en Brand de hand drukken, die zich sedert de vorige nacht in het huis bevonden.

Alles werd snel opgehelderd — op één punt na, en dat was de verblijfplaats van het oorspronkelijke kistje van Mrs Coolidge. Dat was alleen aan Raffles bekend, en hij vond niet de minste aanleiding, er met een woord over te reppen.

Des te minder, toen hij persoonlijk mocht kennis maken met de weeklagentende, jammerende ontdekkingsreizigerster, die verplicht was, een expeditie op te geven, waarvan niemand het nut inzag — behalve zij zelve.

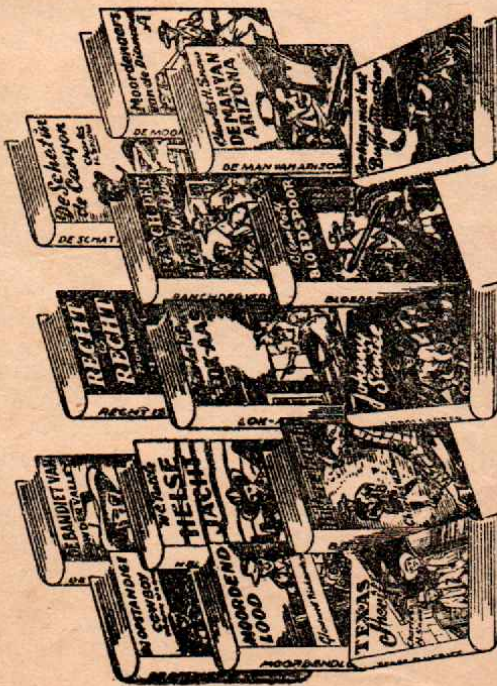
Een week later ging Raffles het kostbare kistje opgraven op dezelfde plek temidden van de lage rotsheuvels bij de rivier, waar hij het in die koude nacht had verstopt, na Snipe te hebben bedwelmd met een der fijngepunten projectielen uit zijn windbuks.

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT :

De kloof des doods

Nieuwe WILD-WEST serie voor de helft van de prijs!!

15 BOEKEN IN LINNEN BANDEN MET FRAAI GEKLEURDE OMSLAGEN

betaalbaar f 5.- of meer
met f 5.- per maand

1. **Recht in Recht** beide door
Frank Warner
2. **De Opstandige Cowboy**
3. **Moordenaars van de Diamond-A** door Dexter Burdwell
4. **De Bandiet van de Powder Valley** door Peter Field
5. **Johnny Santee** door Arber MacLean
6. **Helse jacht** door W. C. Tuttle
7. **Bloedspeer** door Clem Colt
8. **Ranch der Verschrikking** alle door
Gladwell
9. **De Man met het Buffal-
masker** Richardson
10. **Moordend Leed**
11. **De Schat in de Canyon** alle door
C. H. Snow
12. **De Man van Arizona**
13. **Lokas**
14. **Texas Sheriff**
15. **Bittere Haat**

Alle boeken zijn in geheel linnen banden gebonden, groot formaat en voorzien van fraai gekleurde omslagen; totaal ruim 3000 pagina's. Deze boeken kosten f 88.50. Nu slechts f 44.25, desgewenst - zonder enige verhoging - betaalbaar met f 5.- of meer per maand. Na ontvangst van nevenstaande bon wordt de gehele serie direct aan u toegezonden.

LEIDSEGRACHT 108 - A'DAM-C.

Postrekening 60092 - Gem. Giro N 2266

Telefoon 67007

BON

Ondergetekende verzoekt te zenden de
15 Wild-West boeken. Serie 12

Het bedrag van f 44.25 / de 1e termijn van f _____ *
is heden overgemaakt / wordt incl. 40 cent voor
rebourkosten bij ontvangst van de boeken betaald *
* Doorhalen wat niet wordt verlangd.

NAAM: _____

ADRES: _____

L. L.

BOEKHANDEL

H. MELISSE